

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΧΑΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΧΑΡΟΣ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

**ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΟ
ΟΝΕΙΡΟ**

Τροπική νύχτα. Αφόρητα ζεστή. Ολόγιομο φεγγάρι φωτίζει την άπεραντη κι' άγρια Ζούγκλα.

Βρισκόμαστε στην κορφή του περήφανου Έλληνικού βουνού, Ό θρυλικός Έλληνας γίγαντας Γκαούρ, κι' πανώρια έλληνίδα Ταταμπού. Ξαπλωμένοι έξω απ' τη σπηλιά τους. Κουβεντιάζουν. Μιλάνε για τὸ μεγάλο τους όνειρο: Τὴν άγαπημένη κι' άθάνατη Ελλάδα!

"Ετσι, νοιώθουν τὰ βλέφαρά

**Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

τους, σιγά—σιγά νά βαραίνουν. Νά κλείσουν... Τὰ χείλια τους παύουν νά κινούνται.

Ή ανάσα τους γίνεται άργή, ρυθμικά... Έχουν άποκοιμηθεί.

Και νά: Τρομαχτικό όνειρο έρχεται νά ταραξει τὸ γαλήνιο κι' εὐτυχισμένον ύπνο τους.

Ξαφνικά φοβερή βοή ταραξει τὴν ήσυχία τῆς νύχτας. Ό οὐρανός σκίζεται στὰ δύο. Στ' άνοιγμα παρουσιάζεται τὸ φάντασμα τεράστιου Χάρου. Στὸ

σκελετωμένο χέρι του κρατάει τὸ τρομερὸ δρεπάνι. Αὐτὸ ποὺ θερίζει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων !

Ὁ Χάρος κατεβαίνει ἀφάνταστα γρήγορα. Φτάνει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου βραχώδους βουνοῦ. Βραχνὸ ἄγριο οὐρλιαχτὸ βγαίνει ἀπ' τὸ φοιχτὸ ἀνοιγμα τῆς νεκροκεφαλῆς του. Ἐπαναλαβαίνει τρεῖς φορὲς τὴν ἴδια λέξη :

— Συφορά ! Συφορά ! Συφορά !

Τ' ὄνειρο εἶναι ἀφάνταστα τρομαχτικὸ. Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποὺ ξυπνοῦν. Πειθῶνται ὁρδοί !

Παράξενο ἀλήθεια ! Τὸ φάντασμα τοῦ Χάρου ποῦβλεπαν ταυτοχρόνα κι' οἱ δυὸ στὸν ὕπνο τους δὲν ἔχει χαθεῖ. Τ' ἀντικρύζουν γὰρ λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ξύπνιοι.

Ὅμως σιγὰ-σιγὰ οὐδέν. Χάνεται σὰν καπνὸς πὺν τὸν φουσαεὶ δυνατὸς ἀέρας !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ρωτᾷ ἀνίσυχος τὴν ἄγνη συντρόφισσά του :

— Τ' ἦταν αὐτό ; Τὸ εἶδες κι' ἐσὺ Ταταμπού ;

Τ' ἀποκρίνεται τὸ ἴδιο ταραγμένη :

— Ναί, Γκαοὺρ ! Εἶναι ὁ »Χουράγα-Μπέν», ὅπως τὸν λένε οἱ ἰθαγενεῖς. Ὁ «Χάρος τῶν τρολλῶν». Ἡ ἐμφάνισή του εἶναι ἄσχημο προμήνυμα. Κάποιο κακὸ μᾶς περιμένει.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἔχει στὸ μεταξὺ συνέλθει. Χαμογελάει τώρα :

— Λὲν βαρεῖσαι ! Ποτὲ δὲν πίστεψα σὲ τέτοιες ἀνοησίες !

Ἡ Ταταμποὺ μένει γὰρ λίγο βαθιὰ σὺλλογισμένη. Τέλος ψυθιρίζει :

— Ὁ Θεὸς ὅς μᾶς προστατέψει !

Προχωρεῖ ἀργά. Μπαίνει στὴ βαθιὰ σκοτεινὴ σπηλιά. Πλαγιάζει στὰ χορταρένια στρoισαῖδια τῆς. Προσμένει τὸν ὕπνο νὰ σφαλίσαι τὰ βλέφαρά τῆς.

Ὁ Γκαοὺρ ξαπλώνει πάλι ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Πασχίζει κι' αὐτὸς ν' ἀποκοιμηθεῖ...

ΠΡΩΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Πρωτῖ.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει βγεῖ κυνηγι. Καβάλλα στὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμο» ! Ἡ μελιστάλαττη Χουχοὺ ἔρχεται πίσω του. Κρατᾷ τὴν οὐρά τοῦ τρίποδου γαϊδάρου.

Ὁ τρομερὸς νάνος τῆς φωνάζει :

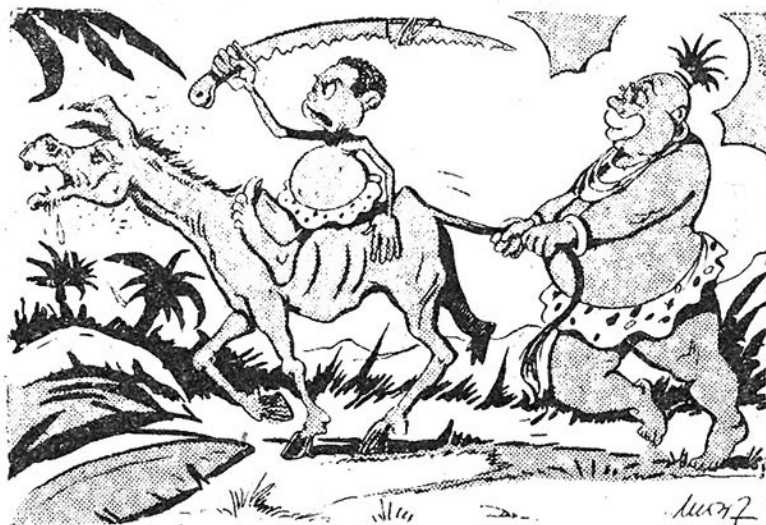
— Κράτα γερά τὸ φρένο, μωρή μωμζέλ ! Θὰ μᾶς πάρει ὁ κατήφορος !

Κάθε τόσο, ἄγριοι κόνικλοι ξεπετάγονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ Ποκοπικό τραβάει τὴ θορυλιζή κι' ἀνάπηρη χατζάρα του. Στριγγίζει πάνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ἀπερίγραπτου «Σαῖνιου» του :

— Σταθεῖτε μὲ λ' λοθάνατοι Κονικλαράδες ! Ἀφοῦ γλέπετε πῶς ἔχω ταράξει στὴν πεῖνα. Διατί... ἀμολάτε μελάνι ;

Ἡ «μαύρη γόησσα» τραβάει τὴν οὐρά τοῦ «Καθαρόαιμου». Τὸν φρενάρει. Φονάζει κι' αὐτὴ :

— Καλὲ σταθεῖτε, κονικλάκια μου ! Σταθεῖτε νὰ σᾶς κατασπαράξει ὁ «Ἀντρακλάς» μου ! Ἡ-κοιλιά μας γουγουρίζει ἐν

Ὁ Ποκοπίκο χαμρῶνει πάνω στὸ θρυλικὸ σάϊρ του.

τῆς πεινῆς. Δὲν μᾶς λυπόσαστε, καλέ ; Μπᾶ, πὺν κακοφόρο νά-
χετε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος σπηρουνίζει πάλι τὸ
ψωραλέο ἄτι του. Προχωροῦν
κατὰ τὴ δύση.

Σαφνικὰ ἡ Χουχοῦ κάτω ξε-
χωρίζε σ' ἓνα θάμνο. Ξεφωνί-
ζει χαρούμενη :

— Ποκοπίκο ! Ἕνας κόνι-
κλος !

Φτάνει κοντά του. Προσθέτει :

— Τὸν βλέπεις ; Δὲν κουνιέ-
ται καθόλου. Σίγουρα θὰ κοιμᾶ-
ται, τὸ χρυσό μου !

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντράκλας»
ἀναστενάζει βαριά :

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου ! Σφα-
γμένος θὰ ... ξυπνήσει ὁ φουκα-
ράς !

Πηδάει ἅπ' τὸ Σαῖνι. Προχω-

ρεῖ διστακτικὰ. Φοβισμένα...

Μὲ γουρλωμένα μάτια κοιτά-
ζει τὸν ξαπλωμένο κόνικλο. Εἶ-
ναι μεγάλος. Πιὸ μεγάλος ἅπ'
τὸν Ποκοπίκο ! Ἄν κάνει πῶς
ξυπνάει, σίγουρα θὰ σπαράξει
τὸν ... ἀτρόμητο «Κυνηγό».

Ἡ Χουχοῦ κοροϊδεύει τώρα :

— Κουράγιο, χρυσό μου ! Γι-
ατὶ δὲν τὸν σφάζεις νὰ τὸν φά-
με ;! Μπᾶς καὶ σοῦ... κόπηκε ἡ
ὄρεξη !

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Μεγάλος εἶναι, μωρὴ Μαρ-
ζέλ. Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν
φάμε ὅλακερο. Ὅσος περισσέψει
θὰ πάει χαμένος. Δὲν ἔχουμε,
γλέπεις... ψυγείο !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἐπι-
μένει :

— Τότε σφάξε μονάχα τὸν ...

μισόν !

“Ομως ὁ Ποκοπίκο δὲν κου-
νιέται. Μουρμουρίζει πάλι :

— Δὲν βαρεῖσαι !. “Ας πε-
ράσουμε μὲ κανα φρουτό. Βα-
ρέθηκα πιά τὸ κράς !

Ἡ Χουχού χάνει τὴν ὑπομο-
νή της. Ζυγώνει σιγὰ—σιγὰ τὸν
ξαπλωμένο τεράστιο κόνικλο.
Πέφτει γρήγορα πάνω του. Τὸν
ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμό.

Ταυτόχρονα ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια. Φωνάζει :

— Χά, χά, χά ! Τὴν πάθαμε,
χρυσό μου ! Ψόφιος εἶναι, πού...
κακοφόφο νάχει !

Ὁ νάνος ἀγριεύει τώρα. Ση-
κώνει τὴν τρομερὴ χιτῶνα του.
Μουγκρίζει :

— Κάνε στὴν πάντα χοντρο-
τσουλούφα ! “Ασε με νὰ τὸν
σφάξω τὸν ἄτιμο !..

Ἡ πυγμαία παραξενεύεται :

— Τρελλάθηκες, χρυσό μου ;
Ψόφιο θὰ τότε σφάξεις ;

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀπεστομώνει :

— Μάλιστα ! “Αμ’ τί ἤθελες ;
Νὰ τὸν σφάξω ζωντανό, γιὰ γὰ...
πονέσει ὁ φουκαράς ;

Ἀμέσως κατεβάζει μ’ ὀρμὴ
τὴ σκουριασμένη χιτῶνα του.
“Ομως τὸν στραβοχτυπάει. “Αν-
τί νὰ τοῦ κόψει τὸ κεφάλι, τοῦ
κόβει ἓνα πόδι. Ἀναστενάζει
βαριά :

— Πάει κι’ αὐτός ! Αἰωνία
τοῦ ἦ... νήμη !

Ἀμέσως τὸν σηκώνει. Τὸν
κρεμάει στὴν οὐρὰ τοῦ Καθα-
ρόαιμου. Πηδάει κι’ αὐτὸς στὴ
ράχη του. Σπηρουνίζει μὲ γυμνὲς
φτέρνες. Φωνάζει :

— Μαιζέλ, τὸ νοῦ σου ! “Αν
ξαναβρεῖς κανέναν ψόφιο, μὴ

φοβηθεῖς ! Θὰ τὸν σφάξω ἐπὶ
τόπου !

Προχωροῦν κάμποση ὥρα ἀ-
κόμα. Τέλος φτάνουν στὴ σπη-
λιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι’ ὁ
Κραγιαμπού, ἔχουν ξαπλώσει
στὴν πρῶνὴν λιακάδα. Κουβεν-
τιάξουν ἥσυχτοι.

Ἡ Χουχού ἀρχίζει τὰ κομ-
πλιμέντα :

— Καλημέρα, Ἀφεντάδες μου !
“Αχ καλὲ καὶ νὰ ξέρατε πῶς
ὑποφέρω τώρα πού συζῶμεν ἐκ
τοῦ μακρόθεν !..

Ὁ Ποκοπίκο σκύβει ἀπ’ τὴ
ράχη τοῦ γαιδάρου. Τῆς κατι-
θέτει στὸ σβέρο τρομαχτικὴ
στράχα :

— Νὰ καὶ μιὰ ἐκ ... τοῦ πλη-
σίον !

Ὁ Ταρζάν, ἡ συντροφισσα κι’
ὁ γυιὸς του, γελάνε.

“Ομως ἀπότομα σταματοῦν.
Παράξενη βοή φτάνει στ’ αὐ-
τιά τους.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς τρο-
μαχτικὸς σεισμός συγκλονίζει τὴ
γῆ. Φοβερό κακό ! Χαλασμός
κόσμου γίνεται !

Θεόρατα δέντρα σωριάζονται
κάτω ! Ὀλάκερα βράχια ξεκολ-
λάνε ἀπ’ τὰ γύρω βουνά. Κα-
τρακυλάνε μ’ ἀπάνταστη ὀρμῇ..

Ὁ τρίποδος «Καθαρόαιμος»
μαζὶ μὲ τὸν καβαλλάρη του πέ-
φτουν κάτω. Τὸ ἴδιο κι’ ἡ Χου-
χού. Ὅλοι ξεφωνίζουν τρομα-
γμένοι :

— Σεισμός ! Σεισμός !

Ὁ Ποκοπίκο κρατάει τὴν ψυ-
χραιμία του. Τραβίει μὲ λύσσα
τὴ χιτῶνα. Στριγγίζει ἄγρια :

— Πίσω σεισμέ ! Πίσω και σ' ἔσφαξα !

Ἀλίμονο ! Ὁ ἄμοιρος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του.

Ὁ φοβερὸς σεισμὸς συνεχίζεται. Ξαφνικά ἡ γῆ ἀνοίγει στὰ δύο Βαθιά σκοτεινὴ χαράδρα σχηματίζεται. Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπου, ἡ Χουχού, ὁ Ποκολίκο κι' ὁ γαῖδαρός του ἀκόμα, γκρεμοτσακίζονται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο!

Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας δευτέρος, πῶς δυνατός σεισμὸς, συνταράζει τὴ γῆ. Ἡ χαράδρα ποὺ εἶχε ἀνοίξει, κλείνει τώρα. Τ' ἄμοιρα θύματα θάβονται ζων-

τανὰ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς !

Μονάχα ὁ Ποκολίκο προφταίνει νὰ φωνάξει :

— Κουράγιο μάγκες ! Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ !

ΣΤΟΝ ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟ

Ξαναγουρίζουμε στὸ περήφανο ἑλληνικὸ βουνό. Τῇ στιγμῇ ποὺ συγχλονίζει τὴ γῆ ὁ τρομερὸς σεισμὸς.

Τεράστια βράχια ξεκολλάνε ψηλά ἀπ' τὴ θεόρατη κορφή. Κατρακυλάνε κάτω μὲ τρομαχτικὸ πάταγο !

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποὺ δὲν βρίσκονται στὸ βουνό-τους. Ἐχουν ἀπὸ ὦρα κατεβεῖ. Μι-

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὴ συντροφιστὴ του καὶ τὸν Κραγιαμπου κουδεντιάζουν ἡσυχά ἔξω ἀπ' τὴ πηλιὰ τους.

ζεύουν ἅπ' τὰ γύρω δέντρα γλυ-
κόχυμους καρπούς.

Τὰ φοβερά βράχια πού κα-
τρακυλάνε, σίγουρα θά τοὺς σκο-
τώσουν. Τὰ γιγαντώσιμα δέν-
τρα γκρεμίζονται τὸ ἓνα μετὰ
τὸ ἄλλο. Πουθενὰ δὲν μποροῦν
νὰ κρυφτοῦν. Νὰ σωθοῦνε !

Ἔτσι τὸ βάζουν στὰ πόδια.
Τρέχουν σὰν τρελλοὶ !

Ὅλη ἡ γῆ κάτω ἅπ' τὰ πό-
δια τους σαλεύει. Χοροπηδαί.
Ἀδύνατο νὰ κρατήσουν ἰσορρο-
πία. Κάθε λίγα βήματα σωριάζονται
κάτω. Χτυπᾶνε βαριά σὲ
πέτρες. Τ' ἀγκάθια ξεσχίζουν
τὰ μελαψὰ κορμιά τους. Τὸ αἷ-
μα τους τρέχει ποτάμι !

Σιγὰ σιγὰ μαῦρα σύννεφα
σκεπάζουν τὸν οὐρανό. Ὁ ἥλιος
κρύβεται. Ἡ Ζούγκλα σκοτει-
νίζει. Θὰ νομίζε κανεὶς πὺς
εἶναι. βαθὺ σούρουπο. Σχεδὸν
νύχτα !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ
πανώρια συντρόφισσά του τρέ-
χουν ἀλαφιασμένοι. Πέφτουν,
ξανασηκώνονται. Ὅλο προχω-
ροῦν. Ὅμως ὁ τρόμος πού νοιώ-
θουν εἶναι ἀπάνταστος. Σιγὰ-
σιγὰ τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέ-
βες τους.

Κι' αὐτὰ τ' ἄγρια θεριά τῆς
Ζούγκλας ἔχουν τρομάξει ἅπ' τὸ
κακὸ καὶ τὸ χαλασμό πού γίνε-
ται ! Οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Τρο-
μαχτικά !

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πα-
νώρια Ἑλληνίδα χάνει πάλι τὴν
ἰσορροπία της. Σωριάζεται βα-
ριά κάτω. Χτυπᾶ τὸ κεφάλι
σὲ μιὰ πέτρα. Βγάζει πονεμένο
βογγητό. Μένει ἀναίσθητη.

Ὁ Γκασὺρ δὲν χασομεράει
στιγμή. Τὴ σηκώνει γρήγορα

στὴν ἀγκαλιά του. Συνεχίζει τὸ
φευγικό.

Στὸ μεταξὺ τροπικὴ μπόρα
ἔχει ξεσπάσει. Ἀπ' τὸν κατὰ-
μαυρον οὐρανὸ πέφτουν καταρ-
ράχτες νεροῦ ! Ἀστραπεὶς καὶ
τρομαχτικοὶ κερανοὶ συμπληρώ-
νουν τὸ πανδαιμόνιο πού γίνε-
ται.

Ἀλίμονο ! Ἐνας πιὸ δυνατός
σεισμός συγκλονίζει τώρα τὴ
Ζούγκλα. Ἡ γῆ ἀνοίγει πάλι
στὰ δυό. Φοβερό βάραθρο σχη-
ματίζεται. Ὁ μελαψὸς γίγαντας
τρέχει σὰν τρελλός. Δὲν προ-
φταίνει νὰ κρατηθεῖ. Γκρεμο-
τοσάζεται μέσα σ' αὐτό. Μαζί
μὲ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού !

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς τ'
ἄνοιγμα τῆς γῆς ξανακλείνει.
Οἱ ἀμμοὶ συντροφοὶ βρῖσκον-
ται φυλακισμένοι στὰ ἔγκατα
τῆς γῆς. Στὰ μαῦρα κι' ἀνεξε-
ρευνήτα σπλάχνα της.

Εὐτυχῶς ! Ὁ Γκασὺρ μὲ τὴν
ἀναίσθητη συντρόφισσά του δὲν
πέφτουν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Δὲν
σκοτώνονται.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χωρὶς νὰ
καταλάβει πὺς, βρίσκεται μὲ τὴν
ἀγαπημένη του σ' ἓνα ὑπόγειο
ποτάμι. Τὸ νερὸ κάνει τὴν πτώ-
ση τους μαλακιά. Δὲν πεθαί-
νουν τίποτα.

Ὁ Γκασὺρ μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀρ-
πάζει ἅπ' τὰ μαλλιά τὴν ἀναί-
σθητη Ταταμπού. Κρατάει τὸ
κεφάλι της ἔξω ἅπ' τὸ νερὸ. Μὲ
τ' ἄλλο χέρι καὶ μὲ τὰ δυό πό-
δια πασχίζει νὰ κρατιέται στὴν
ἐπιφάνεια. Τὸ ρεύμα τοῦ ποτα-
μοῦ τοὺς παρασέρνει ἀργά. Προ-
χωροῦν στὸ ἀγνωστό.

Τὸ σκοτάδι γύρω πηχτὸ σὰν

κατρώμι. Τὸ νερὸ χλιαρό. Ὅσο περνάει ἡ ὥρα, γίνεται πῶς ξεστό. Σὲ λίγο ἀρχίζει νὰ καίει τὰ μυογύμνα κορμιά τους.

Τὸ ξεματίσμα αὐτὸ κάνει τὴν πανώρια Κόρη νὰ συνέλθει. Νὰ ξανάβρῃ τις αἰσθήσεις. Ἀνοίγει ξαφνιασμένη τὰ μάτια. Δὲν βλέπει τίποτα. Νοιώθει μονάχα κάποιο χέρι νὰ τῆς τραβάει τὰ μαλλιά. Ξεφωνίζει μὲ τρόμο καὶ φρίκη :

— Βοήθεια ! Ποῦ βρίσκομαι ; Γκαούρ ! Γκαούρ !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς ἐξηγεί μὲ λίγα λόγια :

— Ὁ φοβερὸς σεισμὸς ἀνοίξε τὴ γῆ στὰ δρό. Πέσαμε μέσα. Βρισκόμαστε τώρα σ' ἕνα ὑπόγειο ποτάμι. Τὸ ρεῖμα τοῦ νεροῦ μᾶς παρασέρνει... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει ποῦ πηγαίνουμε.

Ἡ Ταταμποῦ κολυμπᾷ πιά μονάχη. Τὸ νερὸ ὅσο προχωροῦν γίνεται πῶς κατὸ Δάσκολα τώρα τὸ ὑποφέρουν. Βαριά μυρωδιά θειαφιῶ χτυπάει στὰ ρουθούνια τους. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτικὴ.

Τέλος νοιώθουν πὼς ἔχουν φτάσει στὰ χεῖλια καταρράκτη. Τὸ ξεματιστὸ νερὸ ξεχύνεται πρὸς τὰ κάτω. Κάνει τρομαχτικὸ θόρυβο !

Καὶ νὰ : Σὲ λίγες στιγμὲς νοιώθουν νὰ γκρεμίζονται σ' ἕνα ὕψος βάραθρο.

Ἀλίμονο ! Τὸ νερὸ ἐδῶ εἶναι κρύο. Ἀφάνταστα παγωμένο.

Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τῆς θερμοκρασίας φέρνει τρομαχτικὴ ἀναστάτωση στὸν ὀργανισμό τους. Νοιώθουν γὰρ λίγο παράξενο ἡδονικὸ μούδιασμα. Τέλος γάνουν τις αἰσθήσεις..

Παράξενο ὅμως ! Τ' ἀναίσθητα κορμιά τους δὲν βουλιάζουν... Μένουν ἀτάλαφρα στὴν ἐπιφάνεια τῆς παγωμένης ὑπόγειας λίμνης.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει ἀπλὴ ἐξήγηση : Τὸ νερὸ εἶναι βαρὺ. Ἐχει διαλυμένες πολλὲς μεταλλικὲς οὐσίες μέσα του. Τ' ἀνθρώπινα κορμιά σὲ ἴσο ὄγκο ἔχουν λιγώτερο βάρος ἀπὸ κεῖνο. Ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ βουλιάζουν...

Οἱ δύο σύντροφοι, ἂν δὲν ἦταν ἀναίσθητοι, θὰ μπορούσαν νὰ διακρίνουν τώρα.

Βρίσκονται σὲ μιὰ ὑπόγεια στρογγυλὴ λίμνη. Ἀπ' τὶς ὄχθες γύρω ξεχύνεται παράξενος ῥαβδισμὸς φωσφορισμὸς ! Τὰ παγωμένα νερά κάθε τόσο ἀναταράζονται δαιμονισμένα. Τεράστια τρομαχτικὰ κεφάλια προϊστορικῶν θηριῶν ξεπετάγονται. Βγάζουν ἀπαισία μουνγγριτά. Ὁ πέτρινος θόλος τῆς ὑπόγειας λίμνης ἀντιλαλεῖ τ' ἄγρια οὐρλιαχτά τους.

Γύρω-γύρω στὴν ὄχθη, ἄλλα παράξενα θηρία. Φριχτὰ τέρατα ! Τρομαχτικὰ στοιχεῖα.

Τ' ἀδύναμο ρεῖμα τοῦ νεροῦ παρασέρνει τοὺς δύο ἀναίσθητους συντρόφους. Σιγά-σιγά τοὺς ξεβγάζει στὴν ὄχθη.

Ξαφνικὰ τρομερὸς κρότος ἀντηχεῖ στὸν ὑπόγειο θόλο. Δυνατὸς ὥς χίλιοι κερανοὶ μαζί.

Ταυτόχρονα ἐκτυφλωτικὸ φῶς ξεχύνεται. Δὲς κι' ἐλαμψὰν ἀμέτρητοι ἥλιοι !

Ὁ κρότος κι' ἡ λάμψη συνεχίζουν τώρα τὰ δύο ἀναίσθητα θύματα.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ

Ὁ σεισμὸς ἀνοίγει τρομαχτικὸ δάραθρο. Ὅλοι μαζί ἔκρεμιζον-
ται μέσα.

πετιῶνται ὀρθοί.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ὑπόγεια παγωμένη λίμνη ἀναταράζεται. Σὰν νερὸ πὺν κοχλάζει σὲ δυνατὴ φωτιά. Οἱ δυὸ σύντροφοι κυττάζουν μὲ γουρλωμένα μάτια. Ὁ τρόμος κι' ἡ φρίκη τοὺς κάνουν νὰ μαρμαρώσουν.

Ἄπ' τὴν ὑπόγεια λίμνη ξεπετάγονται τ' ἀμέτρητα τεράστια θεριά, στοιχειά καὶ τέρατα. Παράτάσσονται γύρω-γύρω στὴν κυκλικὴ ὄχθη.

Καὶ νά : Μέσ' ἀπ' τὰ βάρη τοῦ νεροῦ βγαίνει ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα ἓνας τερατόμορφος καὶ τρομαχτικὸς γίγαντας ! Εἶναι ὁ παντοδύναμος Ντούχ. Ὁ

ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου.

Νέος μαῦρος ἄντρας. Πιὸ μεγαλόσωμος ἀπ' τὸν Γκαούρ. Μὲ φριχτά κι' ἀπαίσιμα χαρακτηριστικά. Ἡ σωματικὴ του διάπλαση δείχνει πὺς ἔχει ἀφάνταστὴ δύναμη !

Μὲ λίγα ὑπεράνθρωπα πηδημάτα, βγαίνει ἔξω στὴν ὄχθη. Κοντὰ στοὺς δυὸ τρομαγμένους συντρόφους. Κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ λαχτάρα τὴν Ταταμπού. Μουγγρίζει :

— Ὁμορφη εἶσαι ! Πολὺ ὁμορφη ! Θά γίνεις γυναῖκα μου ! Ἀρχόντισσα τοῦ Κάτω Κόσμου ! Ἀπλώνει τὰ τεράστια τριχωτά χέρια του. Κάνει γ' ἀρπάξει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα.

‘Ο ἀτρόμητος Γκαούρ δὲν φοβῖται κανένα. Τὴν ἴδια στιγμή σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Σάν’ μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω στὸν τερατόμορφο Ντούχ. Τὸν ἀπαίσιω μαυρο γίγαντα Οὐρλιάζει ἄγρια :

— Κάτω σὺλε τὰ χέρια σου !

Ταυτόχρονα τοῦ δίνει τρομαχτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

‘Ο τρομερὸς Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου ξαιρνιάζεται. Τὸ φοβερὸ χτύπημα τὸν ξαλίζει ἀφάνταστα. Γιά λίγες στιγμὲς μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ μὴ σωριαστὲι κάτω.

Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα μουνγγρίζουν τώρα ἄγρια. Μαζεύονται γύρω στοὺς δύο ἀντιπαλούς. Εἶναι ἔτοιμα ν’ ἀρπάξουν τὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν σταράξουν μὲ τὰ τεραχτικά δόντια τους.

‘Ο τερατόμορφος Ντούχ ἔχει στὸ μεταῦθ συνελθεῖ. Ὅμως τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε τὸν ἔχει ἀφάνταστα ἐξαγριώσει. Εἶναι συνηθισμένος, ὅλοι νὰ τὸν τρέμουν. Ὅλοι νὰ σκύβουν ὑποτακτικὰ μπροστά του. Νὰ τὸν προσκυνᾶν σάν Θεό. Ποτὲ δὲν βρέθηκε κανένας ν’ ἀνισταθεῖ στὴ θέλησή του. Στὴν παντοδυναμία του !

Καὶ νὰ : Ἀμέσως κάνει κατὶ ἀπίστευτο. Κατὶ ἱπποτικό. Διώχνει τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα ποῦχουν μαζευτεῖ γύρω τους. Τὰ κάνει νὰ τραβηχτοῦν πάλι πέρα. Γύρω-γύρω στὴν ὕψη τῆς ὑπόγειας λίμνης.

Γυρίζει τώρα στὸ μελαψὸ γίγαντα. Οὐρλιάζει βραχνά :

— Νόμιζα πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ δυνατός ἀπὸ μένα ! Ἐλα

λοιπὸν νὰ παλέψουμε τίμια. Νὰ χτυπηθοῦμε σάν ἄντρες ! ‘Ο ἔνας ἀπ’ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ πεθάνει !

Ταυτόχρονα χύνεται μὲ λύσσα στὸν Γκαούρ. Μ’ ἀγάνταστη μανία !

Οἱ δύο γιγαντόσωμοι ἄντρες πιάνονται στὰ χέρια. Τρομερὴ μονομαχία ἀρχίζει.

Ἡ Ταταμποῦ τραβᾷ τὸ μαχαίρι της. Κάνει νὰ χτυπήσει τὸν τερατόμορφο Ντούχ. Νὰ σώσει τὸν ἀγαπημένο της γίγαντα. ‘Ο Γκαούρ τῆς δίνει δυνατὴ απωξιά. Τὴ σωριάζει κάτω φωνάζει ἄγρια :

— Μή ! Αὐτὸ εἶναι ἄνθρωπο !

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μαυρὸς Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, δίνει τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ. ‘Ο θρυλικὸς Ἑλληνας, σωριάζεται βαρὺς κάτω. ‘Ο Ντούχ σηκώνει τώρα τὸ τεράστιο χοντρὸ ποδάρι του. Εἶναι ἔτοιμος νὰ ποδοπατήσει τὸ θῦμα. Νὰ τὸν σκοτώσει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ταταμποῦ δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Μὲ ὑπεράνθρωπη κίνηση πετιέται ὀρθή. Σάν μανιασμένη τίγρη ὁρμάει πάνω στὸν τερατόμορφο μαυρὸ γίγαντα. Στὸ δεξί της χέρι κρατᾷ μεγάλη βαριά πέτρα. Τὸν χτυπᾷ μ’ ἀφάνταστη λύσσα στὸ κεφάλι.

‘Ο Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου βγάζει πονεμένο βογγητό. Γιά λίγες στιγμὲς δείχνει πὼς εἶναι ἔτοιμος νὰ πέσει. Ὅμως ὄχι. Γρήγορα συνέχεται. Ἀρπάζει τὴν ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ἀπ’ τὸ λαιμό. Τὴ σφίγγει μ’ ἀνείπωτη λύσσα. Μὲ μανία !

Λίγο ἀκόμα κι’ ἡ πανώρια

Ταταμπού θά πνίγει. Θά ξεψυχήσει. Τό σφίξιμο πού τῆς κάνει εἶναι τρομαχτικό !

Καί νά : Μὲ τὴ σειρά του τώρα πετάγεται ὀρθὸς ὁ Γκαούρ. Δίνει δυὸ φοβερὲς γροθιὲς στὰ μάτια τοῦ Ντούχ. Ὁ μαῦρος γίγαντας χάνει μὲ μιᾶς τὸ φῶς του. Παρατάει τὴν ἀτρόμητη Ἑλληνίδα. Οὐρλιάζει ἀπαίσια. Στριφογυρίζει σάν φίδι χτυπημένο στὸ κεφάλι.

Γύρω, τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα παρακολουθοῦν τὸ κακὸ πού γίνεται. Βλέπουν τὸν Ἀφέντη τους νὰ σπαράζει. Ἀγριεύουν ἀφάνταστα. Μανιασμένα χύνονται νὰ σπαράξουν τοὺς δυὸ ξένους.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού τρέχουν σάν τρελλοί. ζητᾶνε νὰ βροῦν διέξοδο. Νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ φοριχτὴ κόλαση.

Ἀλίμονο. Ψάχνουν παντοῦ. Πουθενὰ δὲν ὑπάρχει ἀνοιγμα. Τὰ βράχια γύρω εἶναι συμπλεγῆ. Ἀδιαπέραστα.

Στὸ μεταξὺ κάποιου τρομαχτικοῦ τέρας τοὺς ἔχει ξυγώσει πολὺ. Εἶναι ἓνα τεράστιο Καβούρι. Τὸ παλλιαρὸ καβούκι του μεγάλο, ὅσο ἓνα ἄλωνι.

Καί νά : Ἀπλώνει τὴ μιὰ τεράστια δαγκάνα του. Ἀρπάζει τὸν Γκαούρ. Ἀπλώνει ἀμέσως καὶ τὴν ἄλλη. Πιάνει ἀπ' τὴ μέση τὴ Ταταμπού.

Προχωρεῖ τώρα γρήγορα. Τ' ἄλλα Στοιχεῖα καὶ Τέρατα τὸ κυνηγᾶνε. Θέλουν ν' ἀρπάξουν ἐκεῖνα τοὺς δυὸ συντρόφους.

Σὲ λίγες στιγμὲς βαρὶά ὑπόκωφη βοή ἀντηχεῖ. Τὰ θεριὰ μουγγρίζουν ἀνήσυχα.

Ταυτόχρονα σχεδὸν τρομαχτι-

κὸς σεισμὸς συγκλονίζει πάλι τὴ γῆ.

Ψηλά ἀπ' τὸν ὑπόγειο θόλο, ξεκολλᾶνε τεράστια βράχια. Γκρεμίζονται κάτω μ' ἀφάνταστη ὁρμή. Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα οὐρλιάζουν τρομαγμένα. Τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ζητᾶνε νὰ σωθοῦν ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμὸ πού γίνεται.

Καί νά : Ἡ καλὴ τύχη βοηθεῖ τοὺς δυὸ δυστυχημένους συντρόφους. Ἕνας μεγάλος βράχος πέφτει ἀκριβοῦς πάνω στὸ τεράστιο μαλλιαρὸ καβούκι τοῦ τρομεροῦ κάβουρα. Τὸ σπάζει...

Τὸ ἀπαίσιο τέρας ἀνοίγει τίς τρομερὲς δαγκάνες του. Στριφογυρίζει, κάμποσες φορὲς Τέλος μένει ἀκίνητο. Νεκρὸ !

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού εἶναι λεύτερα πιὰ. Ἔχουν σιθεῖ ἀπὸ βέβαιο καὶ φοριχτὸ θάνατο.

Ἀμέσως τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν σάν τρελλοί. Ὁ τρομαχτικὸς σεισμὸς συνεχίζεται. Τὰ βράχια γκρεμίζονται μὲ φοβερὸ πάταγο. Τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα οὐρλιάζουν σπαραχτικά. Βουτᾶνε μ' ἀπόγνωση στὰ παγωμένα νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης. Χάνονται στὰ ὑγρά βάθη τῆς.

Στὸ μεταξὺ ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, ἔχει συνέλθει. Τὰ μάτια του ξαναβρίσκουν τὸ φῶς τους. Τὸ κακὸ κι' ὁ χαλασμὸς κόσμου πού γίνεται, δὲν φαίνεται νὰ τὸν τρομάζουν.

Ὁ ὑπόγειος θόλος φωτίζεται ἀκόμα ἐκτυφλωτικά. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει, ξεχωρίζει τοὺς δυὸ συντρόφους. Τρέ-

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Τατάμπου τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Μεγάλο κηκό καί χαλασμός γίνεται.

χει μανιασμένος ξοπίσω τους. Τούς κυνηγεί...

Εὐτυχῶς ! Δὲν προφταίνει νὰ ζυγώσει κοντὰ τους. Σαφηνὰ ἕνας τελευταῖος σεισμός, πῶ δυνατός ἀπ’ ὅλους τούς προηγουμένους, συντινάζει τὸν ὑπόγειο θόλο. Τεράστια βράχια κατακυλάνε πάλι. ‘Ομως αὐτὴ τῇ φορᾷ γίνεται καὶ κάτι ἀναπάντεχο : Σ’ ἕνα σημεῖο τῆς ὄχθης κάποιος θρόνος βράχως σχίζεται σὰ δύο. ‘Ενα στενὸ ἀνοιγμα παρουσιάζεται τώρα.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Τατάμπου δὲν χροσμερᾶνε καθόλου. ‘Ο τρομερὸς Ντούχ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τοὺς φτάσει.

Καὶ νά : Σβέλοι σὰν σαῦρες

τρυπῶνουν στὴ σχισμὴ τοῦ τεράστιου βράχου. Προχωροῦν γρήγορα. Ζητᾶνε νὰ φτάσουν ὅσο παίρνει πὺδ βαθιά. Νά, σωθοῦν ἀπ’ τὰ βράχια ποὺ κατακυλάνε. ‘Απ’ τὸν τερατόμορφο γίγαντα ποὺ τοὺς κυνηγᾷ !.

Παράξενο ὅμως ! Τὸ τυχαῖο αὐτὸ ἀνεύγημα τοῦ βράχου δὲν ἔχει τέλος. Προχωρεῖ βαθιά. Μοιάζει μὲ ὑπόγεια σήραγκα.

Οἱ δύο σύντροφοι δὲν σταματᾶνε. Συνεχίζουν τὸ φεφυγιό τους. Τρέχουν ἀλαφιασμένοι στὸ σκοτεινὸ διάδρομο...

‘Ομως τί παράξενο ! Προχωροῦν ἀνενόχλητοι. ‘Ο μανιασμένος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου

δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ... Γιατί
ἀραγε;

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΗ

Ξαναγεῖρε, ὦ σπηλιά
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!
Τῇ στιγμῇ πού ξεσπάει ὁ φοβε-
ρὸς καὶ τρομερὸς σεισμὸς!

Καὶ νά: Βλέπουμε τὴ γῆ νά
σχίζεται Σάν παραγινωμένο ρό-
δι. Ν' ἀνοίγει στὰ δυό!..

Ὅσοι βρίζοντ' ἐκεῖ, γκρε-
μοτσακίζονται στὸ βάραθρο. Τὸ
ἀνοιγμα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια
τοὺς ξανακλείνει. Μένουν αἰχ-
μάλωτοι σιὰ ἔγκαια τῆς γῆς!..

Ὅμως κι' αὐτοὶ ἔχουν τὴν
ἴδια τύχη μὲ τὸν Γκασὺρ καὶ
τὴν Ταταμπού. Πέφτουν σ' ἓνα
ὑπόγειο ποτάμι. Τὸ νερὸ κάνει
ἀνίδουνη τὴν πτώση τους. Δὲν
παθαίνουν τίποτα.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κοα-
γιαμπού, ἡ Χουχού, κολιμπαῖνε
τόρα. Μὲ τίς κινήσεις πού κά-
νουνε φροντίζουν νά στέκωνται
στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ρεῦμα τοῦ
ποταμιοῦ τοὺς παρασέρνει ἀργά.
Προχωροῦν κι' εὐτοὶ στὸ ἄγνω-
στο.

Ὅσο γιὰ τὸν Ποκοπίκο, μὴ
τὰ ρωτᾶτε. Εἶναι ὁ αὐτὸς τυχε-
ρὸς ἀπ' ὅλους. Βρίσκεται καβά-
λα στὸ θρυλικὸ του Καθαρόαι-
μο. Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ
ἐπιπλέει χωρὶς καμμιὰ προσπά-
θει. Κουνάει τὰ δυό μπροστινά
ποδάρια του. Τὸ ἓνα πισινὸ.
Σάν βάρκα μὲ... τρία κουπιά.
Προχωρεῖ ἀργά. Ἀκολουθεῖ
τοὺς ἄλλους.

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς
« Ἀντρακλας » ἀνεμίζει μεγα-
λόπρεπα τὴ θρυλικὴ χατζάρα
του. Στριγγλίζει πάλι ἄγρια:

— Κουράγιο βρέε!.. Ἐγὼ
εἰμ' ἐδῶ! Ὅποιος σωθεῖ νά
μοῦ.. τηλεγραφίσει.

Ἡ Χουχὺ ἔχει πιαστεῖ ἀπ'
τὴν οὐρὰ τοῦ ψαρουλίου γάϊδα-
ρου. Ἡ ἄμοιρη δοκιμάζει φρίκη
καὶ τρόμο. Βρίσκεται σὲ τρελλή
ἀπόγνωση. Κάθε τόσο ξεφρονί-
ζει σπαραχτικά:

— Ἀμάν, κακὸ πού τόλαθα,
ὡ καφερούλα! Ἀνύπαντρο κο-
πέλλα νά κατεβῶ στὸν Ἀδὴ!..

Τὸ σκοτάδι κι' ἐδῶ εἶναι μαῦ-
ρο σάν πίσσα.

Ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς τοῦ
Ποκοπίκο περνάει. Τώρα ἀρχί-
ζει νά τὰ χρειάζεται. Μὰ σπα-
ραχτικά συχάκια αὐτομυρολο-
γείται:

« Κλᾶψε με, μήτηρ, κλᾶψε με!
κλᾶψε με, νά σὲ κλαίω! »

Στὸν Κάτω Κόσμο βρέθηκε
καὶ σάν... βαρνούλα πλέω!

Ὁ Χάρος ἐλιμπίστηκε
τὰ κάλλη μου τ' ἀφράτα,

σεισμὸ μέγαλον ἔκανε
καὶ γίναμε σαλάτα!

Δὲν με τρομάζει ὁ θάνατος

— ἡ Μοίρα μου τὸ γράφει—
μόνο με νοιάζει: τὴ Χουχού
πού παρτώ στὸ ράφι!

Γεῖά σου Χουχού λεβέντισσα
καὶ πιροκουματοῦσα!

Ἐγὼ εἰμ' ὁ Ἐρωτόκριτος,
κι' ἐσὺ ἡ Ἀρετούσα!

Κᾶνε κουράγιο γόησα
λευκὴ σὰν τίς μυτσηθρες!

Σὲ λίγο ἀπ' τὰ χειλάκια σου
θὰ βραίνουν... μπουρεμπουλή
θρες!..

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία τὸν
ἀκούει στὸ σκοτάδι. Μουρμου-
ρίζει κατασασμένη:

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό.

χευσό μου ! Τὰ χειλάκια μου νά
μὴ τὰ πιάνεις στὸ... στὸμα σου !
Ὅρεξη γιὰ... φιλιὰ δὲν ἔχω !

Οἱ τρομεροὶ σεισμοὶ συνεχι-
ζονται.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ὑπόγειου ποτα-
μοῦ γίνεται τώρα πῶς ὁρμητι-
κό. Τοὺς παρασέρνει γιὰ πολλή
ὥρα ἀκόμα ..

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀνασαινει βαριά. Εἶναι φοβερά
ἀνήσυχος. Ἀριστερά ἢ συντρό-
φισά του. Δεξιά ὁ Κραγιαμπού.

Ἡ Τζέιν ρωτάει μ' ἀπόγνωση:
— Ποῦ βρισκόμαστε, Ταρζάν;
Ποῦ πάμε ;

Ἡ ἀμοιρῆ δὲν προφταίνει νά
τελειώσει τὰ λόγια της.

Δαιμονισμένος θόρυβος καταρ-
ράχτη φτάνει στ' αὐτιά τους. Τὸ
ὑπόγειο ποτάμι πὺν τοὺς παρα-
σέρνει, φωτίζεται ξαφνικά.

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνουν στὰ
χεῖλια τρομαχτικῆς καταπακτῆς.
Μαζί μὲ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ,
γκρεμοσακίζονται κάτω. Πέ-
φτουν στὴν παγωμένη ὑπόγεια
λίμνη. Ἐκεῖ ποῦχαν πέσει, πρὶν
ἀπ' αὐτοὺς, οἱ δυὸ μελαποὶ σὺν-
τροφοί.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή ποῦ
ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμποῦ φεύ-
γουν ἀπ' τὸ στενὸ ἀνοιγμα τοῦ
βράχου.

Ὁ τερατόμορφος Ἄρχοντας
τοῦ Κάτω Κόσμου τοὺς κυνη-
γáει. Εἶναι ἑτοιμος κ' αὐτὸς νά
τρυπώσει πίσω τους. Νά χτυπή-
σει τὸ μελαψὸ γίγαντα. Ν' ἀρ-
πάξει τὴν πανώρια συντρόφισ-
σά του.

Ὅμως ξαφνικὰ σταματάει. Οἱ
σπασματικὲς φωνὲς τῆς Τζέιν
καὶ τῆς Χουχούς τὸν ξαφνιά-
ζουν.

Γυρίζει. Τοὺς βλέπει. Πέ-
φτουν ἕνας-ἕνας. Τελευταῖος κά-
ποιος μικροσκοπικὸς μαῦρος νά-
νος. Καβάλλα σὲ ψωραλεῦ τρί-
ποδο γάϊδαρο.

Ὁ ἀπαίσιος Ντούχ παρτάει
τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ.
Βουτάει στὰ παγωμένα νερά
τῆς ὑπόγειας λίμνης. Κολυμ-
πáει σβέλτος σάν δελφίνι. Κυνη-
γáει ἀλαιοφασμένος τοὺς καινού-
ριους ἐπισκέπτες.

Ἐκεῖνοι βγαίνουν στὸ μετὰξὺ
στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Τοὺς φτά-
νει. Πηδάει κ' αὐτὸς στὴ βρα-
χώδικη στεριά. Κυττάζει περιεγ-
γος τὸ λευκὸ γίγαντα. Μουγ-
γρίζει ἄγρια :

— Εἶμαι ὁ Ντούχ ! Ὁ Ἄρ-
χοντας τοῦ Κάτω Κόσμου ! Εἰ-
σαστε ὅλοι σκλάβοι μου !

Ἀμέσως γυρίζει στὴν πανώ-
ρια ξανθιά Τζέιν. Ἡ ὁμορφιά
τῆς τὸν ἐνθουσιάζει. Τὸ τερα-
τόμορφο πρόσωπό του παίρνει
ἐκφραση ἄγριας χαρᾶς. Φέρνε-
ται ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο στὴν
Ταταμποῦ : Ἀπλώνει τὰ τερά-
στια τριχωτὰ χέρια του. Ζυγώ-
νει μὲ λαχτάρια νά τὴν ἀρπάξει.

Ὁ Ταρζάν στιγμή δὲν δειλιά-
ζει. Ἀτρόμητος κ' αὐτὸς σάν
τὸ μελαψὸ «ἀδελφό» του, πέ-
φτει νά σώσει τὴ Τζέιν. Ἐτοι-
γρήγορα πιάνεται στὰ χέρια μα-
ζί τιν.

Οἱ δυὸ γίγαντες, ὁ μαῦρος κ'
ὁ λευκός, παλεύουν σάν μανια-
σμένα θηρία. Χτυπιῶνται μ' ἀ-
φάνταστη λύσσα.

Ἡ Τζέιν τραβάει τὸ φονικὸ
μαχαίρι της. Ψάχνει νά βρεῖ εὖ-
καιρία. Νά χτυπήσει κ' αὐτὴ
τὸν τερατόμορφο Ντούχ. Ὅμως
ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου

‘Ο Γκαορ με την άναίσθητη Ταταμπού γλεερίζεται στο θάλασσο.

τή βλέπει. Καθώς παλεύει με τόν Ταρζάν, σηκώνει τὸ βαρὺ χοντρὸ ποδάρι του. Τῆς δίνει τρομαχτικὴ κλωτσιά. Ἡ άμειρη Τζέιν τινάζεται πέντε βήματα μακρυνά Σωριάζεται κάτω άναίσθητη.

‘Ο Ταρζάν παρατάει τὴ μονομαχία. Κάνει νά τρέξει κοντά της.

‘Ομως άλίμονο ! Στὴν ταραχὴ πού βροίσκεται, δέν προσέχει. ‘Ο άπαίσιος Ντούχ έξμεταλλεύεται τὴν εύκαιρία. Τὸν άρπάζει άπ’ τὸ λαιμό. Τὸν σφίγγει με φοβερὴ δύναμη. Μὲ λύσσα. Ταντόχρονα μουγγρίζει :

— Θά πεθάνεις σκύλε ! Ἡ μελαψή γυναίκα μου ξέφυγε ! Ἡ λεική δέν θά μου γλιτώσει !

‘Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάξει βραχνά βογγητά. Πνιγμένα. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ κορμί του θά σωριαστὲί κάτω. Ἄψυχο κουφάρι.

Ἡ Χουχού έχει τρέξει κοντά στὴν κυρά της. Πασχίζει νά τὴ συνεφέρει.

‘Ο καλόκαρδος Κραγιαμπού έχει χυθεῖ πάνω σὲν τερατόμορφο Ντούχ. Πασχίζει νά σώσει τὸν Πατέρα του.

‘Ο Ποκοπίκο παρακολουθεῖ άτάραχος τὸ κακὸ πού γίνεται. Σὲ μιὰ στιγμή μουρμουρίζει βαριά. Ἀγέρωχα :

— Ἀρπαχτήκανε τὰ Τζιτζιφιολάκια ! Πολὺ τὰ γουστάρω, άδερφέ μου !

Πάνω άπ’ τὴ ράχη τοῦ « Κα-

θαροσίμου» καθὼς βρίσκεται, σιγκώνει τὴ θρυλική κι' ἀνάπηρη χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει μὲ δύναμη στὸ κεφάλι τοῦ τερατομορφου Ντούχ! Στριγγλίζει:

— Βοήθειά σου, ἀφεντικό! Καὶ τοῦ χρόνου νάσαι καλὰ!

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου βγάζει σπαραχτικό μουνγγριτό. Παρατάει τὸν Ταρζάν. Στριφογυρίζει γιὰ λίγο σὰν ὀβροῦρα.

Στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του ἔχει ἀνοίξει μεγάλη πληγή. Τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι. Βάφει ὀλόκληρο τὸ μαῦρο κορμί του...

Τέλος κάνει ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα. Βουτάει στὰ παγωμένα νερά τῆς ὑπόγειας λίμνης. Χάνεται στὰ ὑγρά βάθη της...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει κοντὰ στὴν ἀναίσθητη συντρόφισσά του. Μαζί μὲ τὴ Χουχού καὶ τὸν Κραγιαμπού, γρήγορα τὴ συνεφερόνουν. Τὴ βοηθᾶνε νὰ σηκωθεί.

Ὁ Ταρζάν φωνάζει ἀνήσυχος:

— Ἐμπρός τώρα... Ἀκολουθεῖστε με! Πρέπει νὰ βροῦμε κάποιο τρόπο. Νὰ ξεφύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν παγίδα...

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος μένει ἀτάραχος πάνω στὴ σκελετωμένη ράχη τοῦ σαϊνιοῦ του.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τοῦ φωνάζει:

— Ἔ, Ποκοπίκο! Γιατί δὲν ἔρχεσαι μαζί μας;

Ὁ « Ἀνσθεόρατος Ἀντρακλας » μουνμουρίζει βαριά:

— Τοῦ λόγου σας ἀμολεῖστε

μελάνι. Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν ὁμορφονεῖο. Μπᾶς καὶ βγεῖ νὰ μοῦ ζητήξει τὸ λόγο!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ συντρόφισσα, ὁ γιὸς του κι' ἡ Χουχού, δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσιμο. Προχωροῦν. Ψάχνουν τὰ πέτρινα τοιχώματα τοῦ ὑπογείου θόλου. Ζητᾶνε ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἀνοιγιά, Κανένα κρυφὸ πέρασμα.

Ὁ Ποκοπίκο μένει ἀκλόνητος στὴ θέση του. Τοὺς κυττάζει μὲ οἶκτο. Κουνάει τὸ κεφάλι. Φωνάζει:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖτε, φοβιτσιάρηδες! Κουράγιο, βρὲ φοβίμα! Ἔτσι θὰ πάρουμε τὴν Πόλη;

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή τὰ νερά τῆς λίμνης ἀναταράσσονται. Σὲ πολλὰ σημεῖα μαζί. Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα, ποὺ ἀπὸ πρὶν εἶχαν χαθεῖ στὰ βάθη της, βγάζουν τώρα σιγὰ σιγὰ ἔξω τὰ τρομαχτικά κεφάλια τους!

Ὁ ἄμοιρος νάνος ἀλοιθωρίζει ἀπ' τὴν τρομάρα. Σηρουνίζει μὲ βιάση τὸν « Καθαρόαιμο ». Ξεκινᾶνε. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν, τὸν Κραγιαμπού, τὴ Χουχού!

— Καλὰ, βρὲ! Μὴ φοβόσαστε! Ἐρχομαι μαζί σας!

Τρέχει κατὰ τὸ μέρος τους. Σὲ λίγες στιγμὲς τοὺς φτάνει. Προχωροῦν τώρα ὅλοι μαζί.

Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα ἔχουν πηδήσει κι' αὐτὰ ἔξω στὴ βραχώδη δάχη. Τοὺς κυνηγᾶνε. Οὐρλιάζουν ἀπαίσια!..

Ὁ Ποκοπίκο τρέμει ἀπ' τὴ λαχάρα του. Ὅμως δὲν θέλει ν' ἀποδειχτεῖ. Ρωτᾶει τὸν Ταρζάν:

ΝΤΑΜΠΟΥΧ

13

Περιοδικόν "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ", = ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

— Δὲν μοῦ λές. κύρ Μεγαλειότατε : Ἄν τὰ σφάζω, θά σου κἀκοφανεῖ ;

Ἡ θέση τους ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γίνεται πὺδ τραγιζή. Τὰ ἡερία τοῦ Ἀρχοντα τοῦ Κάτω Κόσμου, τοὺς ἔχουν πολὺ ξυγώσσει τώρα. Λίγο καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ τρομαχτικά τους στόματα. Θὰ τοὺς κάνουν μιά μπουκιά.

Ἡ ἄμοιρη Χουχοῦ εἶναι ἀπαρηγόρητη. Κάθε τόσο σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά. Πάρακαλάει τὸ Θεό :

— Βοήθαμε, Κραουμιλάκο μου ! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσει τ' ἀποθιμένα σου ! Ληπήσουν τὰ κάλλη μου ! Αὐτήσουν τὴν τσαχνιά μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κυόλας !

Ὁ Ποκοπίκο τὴν παρηγορεῖ :
— Κουράγιο, μωρή Μαρξέλ ! Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μᾶς κοιτασί-σιννε. Σάμπως εἴμαστε γιὰ . . . χόρταση !

Ὁ νάνος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κραγιαμποῦ βγάξει χαρούμενη φωνή :

— Νά !.. Ὁ ἀληθινὸς Θεὸς τῆς Γιοζάνας δὲν θέλει νὰ χαθοῦμε !

Τοὺς δείχνει ἓνα στενὸ ἀνοιγμα ἀνάμεσα στὰ βράχια. Εἶναι ἐκεῖνο πού ἔσωσε τὸ Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ.

Ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμποῦ κι' ὁ Ταρζάν τρυπώνουν μὲ λαχτάρα στὸ ἀνεπάντεχο καταφύγιο. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Χουχοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο μ' ἀφάντιστη δυσκολία καταφέρει νὰ περάσει μέσα τὸν Καθαροῦμο. Τ' ἀνοιγμα τοῦ βράχου εἶναι πολὺ στε-

νὸ γι' αὐτόν. Τὸν σπρώχνει ἀπ' τὰ καπούλια. Τὰ σκελετωμένα πλευρά του γδέρνονται. Ματώνουν. Ὁ ἄμοιρος γαῖδαρος γκαρίζει μὲ πονεμένο παράπονο. Σὰν νάχει πάρει ἄμανέ.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει μὲ θαναμασμό :

— Κατσαρή φωνούλα πού τὴν ἔχει ὁ ἀφιλότιμος ! Ὀντουλασιὸν περμανάντ !

Τέλος μπαίνει κι' αὐτὸς μέσα. Ὁ ὑπόγειος διάδρομος γίνεται τώρα πὺδ φαρδύς.

Ὁ Ποκοπίκο πηδαῖε στὴ ράχη τοῦ «Καθαροῦμο». Προχωρεῖ στὸ βάθος. Ἀκολουθεῖ τοὺς ἄλλους.

Τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα ἔχουν μαζευτεῖ τὴν ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τοῦ βράχου. Τεράστια σὲ ὄγκο καὶ ὡς εἶναι, δὲν χωρᾶνε νὰ περάσουν. Οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Τρομαχτικά.

Ὁ νάνος γυρίζει τὸ κεφάλι. Τοὺς φωνάζει :

— Ἐλάτε ντέ !.. Κοιῶστε μέσα ἂν σᾶς βαστáει !

Ὅλοι, ἡσυχοὶ τώρα προχωροῦν. Ὁ στενὸς ὑπόγειος διάδρομος εἶναι βαθύς. Ἀτέλειωτος.

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει :

— Δὲν μπορεῖ... Ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ σήραγκα κάπου θὰ βγαίνει... Πιστεύω πὼς γρήγορα θὰ μπορέσουμε νὰ σωθοῦμε. Νὰ βγοῦμε στὸν ἐπάνω Κόσμο !

Ἡ Χουχοῦ φέρνει στοῦ νοῦ της τὸν τερατόμορφο Ντούχ. Ἀναστενάζει σπαρταξικάρδια :

— Ἀααχχ ! Πολὺ μοῖρλα ἦταν ὁ ἀφιλότιμος ! Γόης, πού κικοφάφο νάχει ! Σὰν ξερολού-

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Ψέην, ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο
μὲ τὸν Καθαρόαιμο, προχωροῦν σ' ἕναν ὑπόγειο διάδρομο.

κοιμο μὲ τήραγε, πού νά μὴ
σώσει !..

Γυρίζει στὸν Ποκοπίκο :

— Γιά σκέψουν, χρυσο μου!..
Θέλεις μιά μέρα νά μὲ 'δεῖς
Ἀρχόντισσα τῆς ... ὑποκάτωθεν
Ζουγκλός ; Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας.

ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

Ἄς ἀφήσουμε τοὺς πέντε
συντρόφους νά προχωροῦν. Ἐ-
μεῖς, μὲ τ' ἀκούραστα φτερά
τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε
πιο μπροστά. Νά συναντήσουμε
τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.

Καὶ νά τοὺς ! Συνεχίζουν τὸ
δρόμο τοὺς μέσα στὴν ὑπόγεια
σκοτεινὴ σήραγγα.

Ξαφνικὰ παράξενος θόρυβος
ἀκούγεται λίγο πιο μπροστά. Ὁ
μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώ-
ρα συντρόφισσά του σταματᾶνε
ἀνήσυχτοι. Ἀνοίγουν διάπλατα
τὰ μάτια τους. Ζητᾶνε νά δα-
μάσουν τὸ πυχτὸ σκοτάδι.

Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν ξεχωρί-
ζουν τίποτα.

Γρήγορα ὅμως κάποιο τρομερὸ
θεριὸ σέρνεται κατὰ τὸ μέρος
τους. Δυὸ κόκκινα φωτεινὰ ση-
μάδια δείχνουν τ' ἀπαίσιμα μά-
τια του.

Ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού τρα-
βίει τ' ἀστραφτερὸ μαχαίρι. Εἶ-
ναι ἐτοιμὴ ν' ἀντιμετωπίσει τὸν
καινοεῖριο κίνδυνο. Τ' ἀγνωστο
αὐτὸ τέρας.

‘Ο Γκαούρ την ἐμποδίζει. Τὴν τραβάει νὰ ὑποχωρήσουν. Θέλει νὰ καταλάβει πρῶτα τὶ λογιῆς Στοιχειῷ εἶναι. “Υστερα θὰ χυθεῖ πάνω του. Θὰ τὸ χτυπήσει ὅπως πρέπει.

“Ὅμως ἀλίμονο ! Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν προφταίνουν νὰ κάνουν λίγα βήματα. Τὸ ἀγνωστο τέρας φτάνει κιόλας κοντὰ τους. Ἀπλώνει τὰ πέραντα πλοκάμια του. Τοῦς ἀγκαλιάζει.

Οἱ δυὸ σύντροφοι νοιώθουν τὸ αἷμα τους νὰ παγώνει. Εἶναι ἓνα τεράστιο χταπόδι τῆς στεριᾶς. Τὰ ὀχτὼ πλοκάμια του χοντρά σὰν ποδάρια ἐλέφαντα.

Κανένα θεριὸ τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορούσε ν’ ἀντισταθεῖ στὴν τρομαχτικὴ του δύναμη !

‘Ο θρυλικὸς ἔλληνας γίγαντας νοιώθει καλὰ τὴν τραγικὴ θέση πού βρίσκονται. Παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ λευτερωθεῖ ἀπ’ τὸ κρύο ἀγκάλιασμα τοῦ τρομεροῦ θεριοῦ. Νὰ σώσει καὶ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα.

Τὸ ἴδιο κι’ ἡ πανόρια Ταταμποῦ. Καρφώτει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι της στὰ στήθια τοῦ γιγαντόσωμου χταποδιοῦ. Πασχίζει νὰ κόψει καὶ τὰ πλοκάμια πού τὴν ἔχουν ἀγκαλιάσει.

Ἀλίμονο ! Τίποτα δὲν καταφέρει. Ἀδίκαια κουράζεται. Τὸ κρέας τοῦ φοβεροῦ χταποδιοῦ εἶναι σκληρὸ σὰν λάστιχο. Τὸ μαχαίρι τῆς πανόριας Κόρης δὲν μπορεῖ οὔτε κἂν νὰ τὸ γρατσουνίσει !

Φαίνεται ὅμως πῶς τὸ Τέρας πονεῖ σὲ κάθε μαχαίριό. Τὸ σφιγμένο τῶν πλοκαμιῶν του γίνεται ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή πιὸ δυνατὸ !

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποῦ νοιώθουν πῶς θὰ ξεφυγῇσουν. Ἀδύνατο κιὰ νὰ ἐποφέρουν τὸ θανατηρὸ αὐτὸ ἀγκάλιασμα.

Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου δίνει στὸ μελαφὸ γίγαντα ἀφάνταστο κονράγιο. Τρομαχτικὴ δύναμη. Μ’ ἀπεγνωσμένη κι’ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κάνει κάτι ἀπίστευτο. Κάτι ποῦναι ἀδύνατο νὰ χωρέσει ἀνθρώπινος νοῦς : Κατοφέρνει νὰ ξεφύγει ἀπ’ τὸ τεράστιο πλοκάμι πού ζώνει τὸ κορμί του. Μονάχα ἓνας διάβολος θὰ μπορούσε νὰ κάνει τέτοιο κατορθώμα !

Ἀμείσως ὑποχωρεῖ λίγα βήματα. Σκύβει. Μ’ ἀνοιχτὲς τὶς δυὸ παλάμες ψαχουλεύει στὸ σκοτάδι. Βρίσκει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Πετιέται ὀρθός. Τὴ σφίγγει μὲ λύσσα στὸ δεξὶ του χέρι.

Ἡ ἀγαπημένη του συντρόφισσα, βογγάει σπαραχτικὰ στ’ ἀγκάλιασμα τ’ ἀπαισίου θεριοῦ :

— Βοήθεια Γκαούρ ! . . Πεθαίνω ! . .

‘Ο μελαφὸς γίγαντας ξέρει καλὰ τὶ πρέπει νὰ κάνει. Τὸ τεράστιο χταπόδι εἶναι ἄτρωτο. Κι’ ὅλα τὰ πλοκάμια του νὰ κοποῦν δὲν παθαίνει τίποτα. Πρέπει νὰ τὸ χτυπήσει κανεὶς στὸ μάτι. Τότε μονάχα μπορεῖ νὰ τὸ δαμάσει. Νὰ τὸ σκοτώσει. Νὰ κάνει τὰ τρομερὰ πλοκάμια του νὰ παραλύσουν !

‘Ο ὑπέροχος Γκαούρ, στιγμὴ δὲν λογαριάζει τὸν κίνδυνον. Τρελὸς καὶ μανιασμένος χύνεται πάνω στὸ τεράστιο χταπόδι. Τὰ δυὸ κόκκινα σημάδια δείχνουν στὸ σκοτάδι τὴ θέση πού βρίσκονται τὰ μάτια του.

Κάτω στὶ ἐγκυατὰ τῆς γῆς ζοῦν παράξενα καὶ τρομαχτικὰ θηρία.

Ὅμως ἀλίμονο! Ἡ τύχη δὲν τὸν βοηθάει αὐτὴ τῇ φορᾷ!..

Σαστισμένους καθὼς εἶναι, δὲν σημαδεύει καλά. Ἡ πέτρα ποὺ μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ πετάει, βρῖσκει λίγο πὶὸ κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Χταποδιοῦ. Δὲν τοῦ κάνει κανένα κακό. Μὰ μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἔχει, ξαναγυρίζει πίσω. Χτυπάει στὸ κεφάλι τῇ μελαψῇ Κόρη. Τὴν ἀφήνει ἀναίσθητη!..

Μπορεῖ νάταν κι' αὐτὸ ἀπὸ Θεοῦ. Γιὰ νὰ πάψει ἡ ἄμοιρη νὰ νοιώθει τοὺς ψυχτοὺς πόνοὺς. Ἀπ' τὸ θανατερό ἀγκάλιασμα τοῦ φοβεροῦ Στοιχειοῦ.

Ὁ Γκαοὺρ ὑποχωρεῖ πάλι λίγα βήματα. Ψάχνει κάτω. Βρίσκει ἄλλη βαριά πέτρα. Ἠρέπει

νὰ συνεχίσει τὴν ὑπεράνθρωπη μονομαχία του μὲ τὸ Τέρας. Μέχρι ποῦ νὰ σώσει τὴν ἀγαπημένη του συντροφισσα. Ἡ νὰ πεθάνει κι' αὐτὸς μαζί της.

Καὶ νά: Αὐτὴ τῇ φορᾷ στέκεται ἀκόμα πὶὸ αὐτοχρῶς!..

Βαθύ, ἀδιαπέραστο σκοτάδι καθὼς εἶναι, δὲν βλέπει μπροστά του. Τὸ Χταπόδι ἔχει ἀπλώσει ἔνα ἀπ' τὰ τεράστια πλοκάμια του κατὰ τὸ μέρος τοῦ ἀτρόμητου γίγαντα. Ἐκεῖνος πέφτει πάνω του. Σκουντάφτει! Σωριάζεται κάτω. Δὲν προφταίνει νὰ πετάξει τῇ δεύτερῃ πέτρα.

Τὸ τρομερόπλοκάμι τυλῆγεται πάλι στὸ μισόγυμνο μελαψὸ κορμὶ του. Ὅμως τὸ Τέρας τώ-

ρα έχει μανιάσει. Σφίγγει τὰ δυὸ
θύματα μ' ἀφάνταστη δύναμη
καὶ λύσσα ! Τὰ κόκκαλά τους
τριβούν ἀπείσια ! Ὁ μαῦρος
χάρος φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὰ
κεφάλια τους !..

Νὰ ὅμως ! Τὴν ἴδια στιγμή
ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ
στὸν ὑπόγειο διάδρομο.

Εἶναι ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ
Κραγιαμπού, ἡ Χουχού. Τελει-
ταῖος ἀκολουθεῖ ὁ φοβερός καὶ
τρομερός Ποκοπίκο. Καβάλλα
στὸ θρυλικὸ καὶ ψωραλέο του
«Καθαρόαιμο».

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας ἀκούει τὸ πονεμένο
βογγητὸ τοῦ Γκαοῦρ. Ἀναγνω-
ρίζει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου
ἀδελφοῦ του.

Στὸ σκοτάδι τοῦναι ἀδύνατο
νὰ διακρίνει. Μὰ φαντάζεται τί
συμβαίνει : Ὁ μελαψὸς γίγαντας
θὰ βρίσκεται στὰ νύχια κάποιου
θεριοῦ. Κάποιου Στοιχειοῦ τοῦ
Κάτω Κόσμου. Μπορεῖ κι' ἡ
Ταταμπού νὰ βρεῖται μαζί
του. Νὰ περνάει κι' αὐτὴ τὶς
ἴδιες τραγικὲς στιγμὲς.

Στὶς φλέβες τοῦ ὑπέροχου,
Ταρζάν τρέχει αἷμα ἐλληνικὸ !
Αἷμα δοξασμένο κι' ἀθάνατο !
Ἔτσι, καθόλου δὲν λογαριάζει
τὸν κίνδυνο. Ἀτρόμητος, ὅπως
πάντα, τραβάει τὸ μαχαίρι του.
Χύνεται σὰν σίφουνας στὸ σκο-
τάδι ! Χωρὶς νὰ ξέρει μὲ τί
Στοιχεῖο θὰ παλαίψει. Μὲ τί
τέρας θὰ χτυπηθεῖ !..

Ἀλλίμονο ! Ὅταν τὸ καταλα-
βαίνει εἶναι ἀργά. Ἐνὰ ἀπ' τὰ
τεράστια πλοκάμια τοῦ τρομε-
ροῦ χταποδιοῦ τὸν ἔχει ἀρπάξει !
Ἐχει φέρει δυὸ-τρεῖς βόλτες
γύρω στὸ μισόγυμνο κορμὶ του.

Ὁ ἄμορφος Ταρζάν πασχίζει
μὲ τὸ μαχαίρι νὰ σπαράξει τὸ
τρομαχτικὸ θεριό. Ὅμως ἐκεῖνο
τὸν σφίγγει μὲ λύσσα. Τὸν κά-
νει νὰ οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς πό-
νους !

Ἡ Τζέιν δὲν προφταίνει νὰ
καταλάβει τί ἀκριβὸς ἔχει συμ-
βεῖ. Μονάχα τὰ μάτια τοῦ θε-
ριοῦ ξεχωρίζει : Δυὸ μικρὰ κόκ-
κινα σημάδια στὸ σκοτάδι. Σὰν
ρουμπίνια πάνω σὲ μαῦρο ἀτ-
λάζι !

Ὁ Κραγιαμπού ἔχει νιώσει
πιὸ πολλὰ ἀπὸ ἐκείνη. Ἴσως τὰ
μάτια του νὰ βλέπουν καλύτερα στὸ
σκοτάδι. Φωνάζει μ' ἀπόγνωση :

— Μητέρα ! Ἐνὰ τεράστιο
χταπόδι. Σπαράζει τὸν Γκαοῦρ !
Τὴν Ταταμπού ! Τὸν Πατέρα !

Ταυτόχρονα πέφτει ἀσυλλόγι-
στα στὴ θανατεχὴ ἀγκυλιά τοῦ
Στοιχειοῦ. Θέλει νὰ βοηθήσει.
Νὰ σώσει αὐτοὺς ποὺ κινδυν-
νεύουν.

Καὶ νά : Ἀμέσως πίσω του
ξεκινάει κι' ἡ ἀτρόμητη Τζέιν.
Ρίχνεται κι' αὐτὴ νὰ σπαράξει
τ' ἄγνωστο Τέρας. Ὅμως τίπο-
τα δὲν καταφέρνουν κι' οἱ δυὸ !

Τὸ τεράστιο τρομαχτικὸ χτα-
πόδι, ἀπλώνει δυὸ ἀκόμα ἀπ'
τ' ἀέραντα πλοκάμια του. Τοῖς
ἀρπάζει κι' αὐτοὺς.

Τὰ ἴδια σπαραχτικὰ ξεφωνη-
τὰ ἀκούγονται τώρα κι' ἀπὸ
κεῖνους. Ὅλοι σπαρταρᾶνε στὸ
θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Στοι-
χειοῦ.

Ἡ Χουχού παραξενεύεται.
Ρωτᾷ τὸν Ποκοπίκο :

— Καλὲ τί τρέχει, χρυσό μου
Γιατὶ κάνουν ἔτσι ;

Τῆς ἀποκρίνεται βαριά :

— Χορεύουνε σάμπα !

— Καλὲ κορσιδεύεις, χρυσό μου ; Πηγαίνω νὰ δῶ !

Ἡ ἄμοιρη δὲν ἔχει συναίσθησιν τοῦ κινδύνου. Μιά καὶ δυὸ ζυγώνει στὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ κακὸ. Ἀκούει τὴν Τζεϊν νὰ ξεφωνίζει σπαραχτικὰ. Ψάχνει στὸ σκοτάδι. Τὴ βρίσκει. Τὴν τραβάει ἀπ' τὰ ποδάρια. Θέλει νὰ τὴ σύρει πρὸ πέρας. Νὰ τὴν ξεμακρύνει ἀπ' τὸν κίνδυνο. Μὰ οὔτε κι' αὐτὴ καταφέρνει τίποτα.

Τὸ τρομαχτικὸ χταπόδι ἀπλώνει ἄλλο πλοκάμι του. Ἀγκαλιάζει κι' αὐτήν. Τὴ σφίγγει μὲ λύσσα !

Ἡ δυστυχισμένη «μαύρη γόησσα» διαμαρτυρεῖται στὸ θεριό :

— Καλὰ ντέ ! Μὴ μὲ σφίγγεις ἔτσι ! Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ... μουτρα σου ! Ἐμένα μὲ ζητήσανε καὶ καὶ καὶ. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἀχταπόδι κι' ἄνθρωποι ἔχουν γίνει πῶρα ἓνα τρομαχτικὸ κουβάρι. Ὅλοι βογγᾶνε πονεμένα. Οὐρλιάζουν μ' ἀπόγνωση. Μὲ φρίκη !

Ὁ Ποκοπίκο στέκει ἀγέρωχος στὴ ράχη τοῦ ψωραλέου «Καθαροάιμου». Παρακολουθεῖ μὲ τ' αἰτιά τὸ μακελιὸ ποὺ γίνεται. Σὲ μὰ στιγμὴ ἀνάσπενάξει βαριά :

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Μόνο καγονίστηκε γρή-

γορα τὸ Χταποδάκι. Θέλω νὰ τὸ . . . ξεράνω στὸν ἥλιο !

Ὅμως ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἔχει μεγάλη ψυχὴ. Αὐτὰ τὰ λένε μονάχα τὰ χεῖλια του. Ἡ καρδιά του πονάει ἀφανταστα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Ψιθυρίζει θλιμμένα :

— Ἄμα χαθὸν ὅλοι τους, τί τὴ θέλω κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ μου ; !

Ἀμέσως μὲ τὶς γυμνὲς τεράστιες φτέρνες του. . . σπηρευνίζει τὸν «Καθαροάιμο». Τραβάει τὴν ἀνάπηρη χατζάρα του. Στριγγλίζει ἄγρια :

— Ἀπάνω τους, σάϊνι μου ! Βάρα ἐπέλαση κι' ὅποιον πάρει ὁ Χάρος !

Ὁ ψωραλέος γαῖδαρος προχωρεῖ ἄρροβα. Εἶναι σκοτάδι. Δὲν βλέπει τὸ Τέρας. Δὲν νοιώθει τὸν κίνδυνο !

Ὅμως τὸ τρομερὸ Χταπόδι τὸν βλέπει. Ἀπλώνει τὰ δυὸ τελευταῖα πλοκάμια του. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό.

Τὸ ἄμοιρο «Σάϊνι» γκαρίζει βραχνά. Πνιγμένα. Ὁ Ποκοπίκο σπηρευνίζει πρὸ δυνατὰ :

— Κουράγιο, Καθαροάιμε ! Ἀπάνω τους καὶ τοὺς φάγαμε !

Καὶ νά : Τὸ ἀξιοθρήνητο ζωντανὸ, πιασμένο καθὼς εἶναι ἀπ' τὸ λαιμό, ἀγριεύει. Ἀρχίζει νὰ τσινάει μὲ τὸ πισινό του ποδάρι.

Αὐτὸ ἦτανε ! Σ' ἓνα ἀπ' τὰ

χτυπήματα, τὸ νύχι τοῦ Καθα-
ροάιμου βρῖσκει τὸ τεράστιο χτα-
πόδι στὸ μάτι. Τὸ σκοτώνει ! Τὰ
πλοκάμια τιν παραλύουν. Ὅλοι
ἔχουν σωθεῖ ἀπὸ βέβαια καὶ γρι-
χτὸ θάνατο. Εἶναι λούτροι.

Στὸ μεταξὺ κι' ἡ Ταταμπού
συνέρχεται.

Μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη
ἀγκαλιάζον ὅλοι καὶ φιλᾶνε τὸ
νάνο.

Ἡ Χουχού ἀπ' τὸν ἐνθουσια-
σμό της φιλάει στὸ στόμα καὶ
τὸν «Καθαροάιμο» :

— Μὰτς—μούτς ! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας !

Ἀμέσως κυττάζει πονηρὰ τὸν
Ποκοπίκο. Ρωτάει :

— Δὲν πιστεύω νὰ παραξηγή-
θηκες, χρυσό μου ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
τὴν καθησυχάζει :

— Παραναλῶ, Μαριέλ ! Ἐ-
λεύθερα ! Κᾶντε δουλειά σας !

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τα-
ταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού
κι' ἡ Χουχού ξεκιᾶνε. Πρέπει
νὰ βροῦνε κάποια διέξοδο. Νὰ
ξαναῖτον στὸν Ἐπίνω Κόσμο.

Ὁ Ποκοπίκο μένει κοντὰ στὸ
σκοτωμένο τεράστιο Χταπόδι.

Ἡ πυγμαία τοῦ φωνάζει :

— Γιατί δὲν ἔρχεσαι, Ποκο-
πίκο ; Τί θὰ κάνεις ἐκεῖ ;

Τῆς ἀποκρίνεται βαριά :

— Θὰ κἀτῶ λίγο νὰ ζοπανίσω
στὸ βράχο τὸ... Χταποδάκι !

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ: ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ

Ἀριθ. τεύχους 21

Τρομαχτικὲς καὶ συναρπαστικὲς περιπέ-
τειες τῶν ἡρώων μας ἀνάμεσα στὰ Στοι-
χειὰ καὶ τὰ Τέρατα τοῦ Κάτω Κόσμου.
Τὸ πῶς δυναμικὸ τεῦχος ἀπ' ὅσα ἔχουν
κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Προχθὲς τὴν Τετάρτη ἐγίνε ἐπὶ τέλους ἡ δίκη γιὰ τὰ δῶρα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Τὸ δικαστήριο δὲν μπόρεσε νὰ στηρίξει τὴν κατηγορία. Στὸ τρίτο φύλλο εἶχα κάνει ἐπ'ανόρθωση. Ἀηλαδὴ εἶχα καταγγίσει τὰ δῶρα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἔτσι οἱ «Σχοτεῖνοι Ἄνθρωποι» οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μπόρεσαν νὰ κλείσουν τὸ Περιοδικό μας.

Τὸ 3ον τεῦχος τοῦ θρυλικοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ» μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ» ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς. Στὸ ἄλλο τεῦχος θὰ σὰς ἀναγγεῖλω τὴν ἡμερομηνία ποὺ θὰ ξαναρχίσῃ νὰ κυκλοφορεῖ.

Διαβάστε τώρα καὶ μερικὲς ἀπαντήσεις στὰ γράμματά σας :

Πετράτον, Ἀθήνας. Σοῦ ἀπήντησα. **Χ. Πανωμεριτάκον**, Τζιτζιφιές. Στείλε τὴν ταυτότητα νὰ σοῦ τὴν ἀλλάξουμε. **Φ. Μοσχονᾶν**, Κατερίνη. Γιὰ τὴν Πινακοθήκη (εἰκόνες) διάβασε σχετικὰ ὅτὸ 11 τεῦχος. **Ν. Βλαχογιάννην**, Ἰστιάια Εὐβοίας. **Κ. Παπαθωμόπουλον**, Τριφυλία—Μεσσηνίας. **Η. Κοντόν**, Πειραιᾶ. **Χ. Κομινάκη**, Ἀθήνας. **Κ. Μυλωνήν**, Πειραιᾶ. **Κ. Μποτονάκη**, Κρήτη. **Α. Ἀδριανόπουλον**, Πάτρας. **Δ. Κόκορον**, Μεσολόγγιον. Αἱ ἐκθέσεις σας

ἐξαιρετικά. **Ν. Παγνάλην**, Κέρκυρα. **Α. Στάμον**, Σπάρτα. **Δ. Πλυτᾶν**, Πειραιᾶ. Γιὰ τὴν Πινακοθήκη ποὺ ζητάτε διαβάστε στὸ 11 τεῦχος. **Β. Τσουκαλᾶν**, Βόλον. **Β. Πετρίνην**, Ἀλεξανδρούπολιν. **Σ. Ποιτσούλην**, Κέρκυραν. **Π. Καβαλλάρην**, Πειραιᾶ. **Μ. Σπυροπούλον**, Ἀθήνας. **Π. Κυριακάκη**, Πειραιᾶ. **Η. Πολυζώνη**, Πειραιᾶ. **Γ. Καποδίστριαν**, Κέρκυραν. **Χ. Τσανάκην**, Ρέθυμνον. **Π. Γιαννουσιάδην**, Νίκαια. **Σ. Καλούδην**,

Κέρκυρα. *Α. Παλαμιώτην*, 'Αθήνας. *Ι. Βαρσαγιάννην*, 'Αθήνας. *Γ. Μεταλληνόν*, Κέρκυραν. *Δ. Γούσην*, Πειραιά. *Π. Θεοφυλίδην*, Πειραιά. *Ν. Καραμουνζάρην*, Πειραιά. *Π. 'Ελευθεριάδην*, Αμφιάλη. *Ι. Δεληκάρην*, Πειραιά. *Χ. Κουμουτζόγλου*, Πειραιά. *Ι. Γιαννούσην*, Σιδηρόκαστρον. Στείλατε ενανάγνωστο κατάλογο ονομάτων καὶ διευθύνσεων διὰ τὶς ταυτότητες. *Α. Ζαφειρόπουλον*, Ἀμαλίας Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν. *Δ. Παπαδόπουλον*, Ἀσκληπιεῖον Βουλίας. Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν. Κονκάρδες δὲν ἐτοιμάσθησαν. *Δήμητρα Πρωτοπαπᾶ*, Λεβάδεια. *Μαρία Ἀναξοπούλου*, Θεο(ν)ίκην. Αἱ ἐκθέσεις σας ἐξαιρέτιαι. *Γ. Σαββίδην*, Ἀλεξανδρούπολιν. *Γ. Μαστραγγελήν*, Ἀλεξανδρούπολιν. *Μ. Σαλάμην*, Μυτιλήνην. *Π. Γουρδούλην*, Βαρθολομιό. *Ν. 'Ελευθερίου*, Πειραιεύς. *Χ. Κοτσάνην*, Ἀλμωπία Ἀριδαίας. *Μαρία καὶ Ν. Καλούδη*, Κρήτη. *Β. Χαρίσην*, Ἰωάννιν. *Α. Παπαγιαννόπουλον*, Μεσολόγγιον. *Ι. Καραγιάννην*, Κέρκυρα. *Ε. 'Υφαντᾶς*, Κομοτινή. *Θ. Κώτσιαν*, Ἡγουμένισσα. *Ν. Βρατσάλην*, Ρόδος. *Π. Θεοδοσιάδην*, Μυτιλήνην. *Σ. Πέννον*, Καβάλα. *Κ. Περκλήν*, Ρόδος. *Κ. Καραμαλίκην*, Βόλον. *Σ. Μελετίδην*, Πλατὺ Θεσσαλονίκης. *Ν. Φουντούτζογλου*, Δελφοί. *Κ. Ζορπάνων*, Ὁφαντορροφείον Πατρῶν. *Σ. Κουλουργιώτην*, Σπάτα. *Ε. Κωνσταντινίδην*, Θεσσαλονίκην. *Ι. Τσίρον*, Ναύπλιον. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. *Α. Παπαγιαννόπουλον*, Καρδίτσα. *Ὅτι

μοῦ ἔγραψες τὸ ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου. *Ντῖνα Τσουρέα*, Χαλάνδρι. Εὐχαριστῶ. Γράψε μου τί ταυτότητα θέλεις. *Σ. Λάζαρη*, Κέρκυρα. Τὸ διήγημά σου ἐξαιρετικό. *Κ. Λακούσην*, Ἡράκλειον. Διὰ τὴν βιβλιοδέτησιν διάβασε στὸ 19ον τεύχος. *Μαρία Περγαίτην*, Ἀλεξανδρούπολιν. Εὐχαριστῶ. *Ε. Μανώλαν*, Παζαρκία Κασσάνδρας. Εὐχαριστῶ. Γράψε μας ἐάν θέλεις τὰ 8 τεύχη Προκόπικο 1000 ἕκαστον. Κονκάρδες δὲν ἐτοιμάσθησαν. Συνδρομητὰς δι' ἓν ἔτος. *Ι. Κερεστιτζήν*, Πειραιεύς. Στείλε τις ταυτότητες νὰ τις ἀλλάξουν. *Κ. Βελλιανίτην*, Ἀθήναι. Συμβουλευσὺν τὸ τεύχος μας. *Ι. Θεοδοσιάδην*, Μυτιλήνη. Γιὰ τὴν φιγούρα διάβασε στὸ 16 τεύχος. *Π. Σωτηριάδην*, Πειραιεύς. Πρόπει νὰ ἔχουμε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν παλαιῶν γιὰ τὶς νέες. *Μ. Δραγάλην*, Πειραιεύς. Πολὺ καλὴ ἡ γνώμη σου.

Π. Σαμίτην, Πειραιεύς. Εὐχαριστῶ. *Δ. Στεργίου*, Ξιφώνεια Ἀριδαίας. *Σ. Σαμλίδην*, Ἀλωρος Ἀριδαία. *Π. Μποτίνην*, Ν. Πεντέλη. *Ν. Αναστασιάδην*, Ν. Ζώνια. *Ι. Μπονμπουράκη*, Σητεία Κρήτης. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφερόμενόν σας καὶ τὰ καλὰ σας λόγια. *Δ. Εὐσταθιάδην*, Ἀργος Ὀρεστικός. Ἐτακτοποιήθη ἡ ἀποστολὴ τευχῶν εἰς τὴν Πόλιν σου. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ .

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
Φαντασία
για παιδιά

Τὰ Στοιχειά σηκώνονται όρ-
θά. Σαναπιάνουν τὰ σιδηρένια
εργαλεία του πόνου. Σαναρχί-
ζουν τόν τρελλό κολασμένο χο-
ρό τους.

Ο Διαμάντης σπρώχνει τὸ Ρο-
δόλφο. Τὸν πετάει ἄλυσσοδεμέ-
νον, ὥπως εἶναι πάντα στὸ βω-
μὸ τοῦ μαρτυρίου. Αὐτὸν ποὺ
δέκα δλόκληρα χρόνια πότισε μὲ
τὸ αἷμα του !

Ὅμως ἡ καλὴ καρδιά τῆς
Χρυσίας, δὲν μπορεῖ νὰ κρατή-
σει μιὰ τέτοια ἐκδίκηση. Φωγά-
ζει στὸν ἄντρα τῆς :

— Αὐτήσου τον, Διαμάντη μου!
Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν βασανί-
σουμε... Εἶναι πολὺ σκληρὴ αὐ-
τὴ ἡ τιμωρία ποὺ λογαριάζεις
νὰ τοῦ κάνεις !

Ο Διαμάντης, ἀγριεμένος ὡ-
πως εἶναι, σηκώνει τὸ χρυσὸ
σπαθί. Διατάζει τὰ Στοιχειά :

— Ἐμπρός τώρα ! Περιποιη-
θῆτε τον. Ὅπως κάνατε καὶ σὲ
μένα τὰ δέκα χρόνια !

Τὰ Στοιχειά ἄλλο ποὺ δὲν θέ-
λουν ν' ἀκούσουν. Ὁ Ἀρχον-
τας Ροδόλφος ποὺ μουνγγρίζει

τώρα μπροστά τους, δὲν εἶναι
γι' αὐτὰ τίποτα περισσότερο ἀπ'
ὅτι ἦταν, πρὶν ἀπὸ λίγο στὴν ἴ-
δια θέση, ὁ δυστυχισμένος Δια-
μάντης. Ἀφέντη τους λογαριά-
ζουν μονάχα ἐκεῖνον ποὺ ἔχει
στὴν κατοχὴ του καὶ κρατᾷ
στὰ χεῖρα, τὸ μαγεμιμένο Χρυσὸ
Σπαθί !

Ἀρχίζουν λοιπὸν νὰ τοῦ κά-
νουν φοικιαστικά μαρτύρια.

Ο Ροδόλφος ποτὲ δὲν ἔχει ὑ-
ποφέρει ! Ποτὲ δὲν ἔχει δοκιμά-
σει τὸν πόνο στὴ ζαῖη. Γι' αὐτὸ
νοιώθει τώρα ἀκόμα πιὸ μεγάλῃ
τῇ συμφορᾷ του !

Οὐρλιάζει σὰν γουρῶνι ποὺ
τὰ σφάζουν ! Ἀπ' τὰ σφιγμένα
δόντια του βγαίνουν ἄσπροι ἄ-
φροϊ... Μουνγγρίζει :

— Ἐλεος ! Αὐτηθῆτε με !

Ο Διαμάντης τὸν ρωτᾷ :

— Αὐτηθῆκες ποτὲ σου ἐσὺ
κανέναν ;

Διατάζει τὰ Στοιχειά :

— Χτυπήστε τον πιὸ δυνατά.
Ξερριζώστε του τὰ νύχια καὶ τὰ
δόντια. Χώστε του κοκκινισμένα
σίδερα στὰ ρουθόφνια. Ὡς ὅ

πόνος νά ξυπνήσει μέσα στο Κτήνος τὸν Ἀνθρωπο !

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται πονεμένος ἀναστεναγμός. Ἀμέσως βαρὺς γδούπος κορμιοῦ πού σωριάζεται κάτω.

Ὁ Ἀρσένης φωνάζει μ' ἀπόγνωση :

— Μαννούλα μου ! Τί ἔπαθες γλυκεριά μου, Μαννούλα !

Ὁ Διαμάντης βρίζεται κοντά στον πάγκο τοῦ μαρτυρίου. Γυρίζει τὸ κεφάλι του ξαφνιασμένος. Μά ἀλίμονο ! Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει τὰ μάτια του γουρλώνουν τρεμαγμένα ! Στὸ πρόσωπό του ξεχύνεται νεκρική χλωμάδα.

Χωρὶς νά σκεφτῇ καθόλου, παρατάει τὸ Χρυσὸ Σπαθὶ στὸν πάγκο. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴ λιπόθυμη γυναῖκα.

Ρωτάει τὸ γιό του :

— Τί τρέχει : Τί ἔπαθε ;

Ὁ Ἀρσένης ξεσπάει σὲ λυγμούς :

Δὲν ξέρω Πατέρα ! Τὴν ἔβλεπα πού παρακολουθοῦσε τὰ μαρτύριά τοῦ κακούργου. Τὸ πρόσωπό της ὅσο πήγαινε καὶ χλωμαζε... ὥσπου τέλος σωριάζεται κάτω... Πέσ' μου, Πατέρα : Θά πεθάνει ἡ Μαννούλα μου ;

— Ὅχι, ὄχι, παιδί μου ! Δὲν εἶναι τίποτα... Μιά λιποθυμία... Σὲ λίγο θά συνέλθει. Θά σηκωθεί.

Ὅμως δὲν προεφταίνει νά τελειώσει. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀγρία φωνὴ ἀντηχεῖ στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι !

— Στοιχειὰ τοῦ Μαύρου Πύργου ! Ἐγὼ ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος σὰς διατάζω : Λύστε μου

ἀμέσως τὶς ἀλυσίδες !

Ὁ Διαμάντης κι' ὁ Ἀρσένης γυρίζουν ξαφνιασμένοι.

Νά τί ἔχει συμβεῖ :

Ὁ κακὸς Ροδόλφος ἔχει καταφέρει ν' ἀγγίξει μὲ τὰ δεμένα χέρια του τὴ λαβὴ τοῦ Χρυσοῦ Σπαθιοῦ. Ἐχει ξαναγίνει ὁ Ἀρχοντας κι' Ἀφέντης τῶν Τεράτων.

Ἐκεῖνοι τὸν ὑπακούουν τεφλά, Τραβάνε τὶς ἀλυσίδες. Τὶς κάνουν χίλια κομμάτια.

Ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος πετιέται ὀρθός. Στὴ στιγμή ὀρθὸς σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής.

Ὁ Διαμάντης κι' ὁ Ἀρσένης τὸν κυττάζουν μὲ φρίκη. Μὲ τρόμο !

Ἡ δυστυχισμένη Χρυσίνα στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νά σνέρεχεται. Ἀνασηκώνεται τρεμαγμένη.

Τὰ Στοιχειὰ μαζεύνονται γιβισμένα σὲ μιὰ γωνιά. Περιμένουν τὴν τιμωρία γιὰ τὰ μαρτύρια πού ἔκαναν στὸ σκληρόκαρδο Ἀφέντη τους.

Ἀπελτισμένος ὁ Διαμάντης, σκύβει μὲ ὀρμὴ κάτω. Ἀρπάζει ἓνα κοφτερὸ σιλήτιο. Ἀπ' αὐτὰ πού χρησιμοποιοῦσαν τὰ Στοιχειὰ. Ἐτοιμάζεται νά τὸ καρφώσει στὴν καρδιά του. Μονγγρίζει :

— Κακούργε Ἀρχοντα ! Τώρα πού ξανακρατᾷς τὸ Σπαθὶ στὰ βρωμερά σου χέρια, ξέρω ποιὰ τύχη περιμένει κι' ἐμένα καὶ τοὺς δικούς μου ! Ὅμως ἐγὼ εἶμαι ὁ φταίχτης ! Γι' αὐτὸ θά πληρώσω μὲ τὴ ζωὴ μου τὸ τρομερὸ λάθος πού ἔκανα... Ὁ Θεὸς κάποτε θά τιμωρήσῃ κι' ἐσένα !..

Τελείωνε τὰ λόγια του. Μὰ

δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει καὶ τὴ ζωὴ του.

Ὁ αἰμοβόρος ἄρχοντας κάνει μιὰ γρήγορη κίνηση. Ἀρπάζει τὸ κοκαλιάρικο χέρι μὲ τὸ σπιλέττο. Τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸ καρφώσει στὴν καρδιά του.

Ὁ Δ. αμάντης, ἡ Χρυσόαια κι' ὁ μικρὸς Ἀρσένης, περιμένουν τὴν ὥρα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, τὸ θάνατο.

Οὔτε θάμμα δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ τοὺς σώσει. Οἱ προσβολὲς καὶ τὰ μαρτύρια ποῖκναναν στὸ Ροδόλφο, ἤρ' ἢ ἡ στιγμὴ νὰ ξεπληρωθοῦν μὲ αἷμα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ μελοθάνατοι ἔχουν χαμηλώσει τὰ μάτια τους. Περιμένουν τὸ μοιραίο. Περνᾶνε μισό, διό, τρεῖς, τέσσερες στιγμὲς. Τὸ κοφτερὸ σπαθὶ τοῦ Ροδόλφου, ἀκόμα νὰ πέσῃ στὰ κεφάλια τους.

Ξαφνικὰ γνώριμη, μὰ γλυκεῖα τώρα φωνή, ἀρχίζει νὰ τοὺς λέει :

— Σηκώστε τὰ μάτια σας ! Κυντάξτε με ... Δὲν εἶμαι πιά ὁ αἰπάλιος καὶ σκληρόκαρδος ἄρχοντας ποὺ διψοῦσα γιὰ αἷμα ! Εἶμαι τώρα ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος σὰν καὶ σὰς !.

Πρῶτος ὁ Διαμάντης, ὕστερα ὁ Ἀρσένης καὶ τελευταία ἡ Χρυσόαια, σηκώνουν τὰ μάτια ἄντικρυζόν τ' ἀπίστευτο θάμμα !

Μπροστά τους στέκεται μεταμορφωμένος ὁ Ροδόλφος. Τὰ μάτια τοῦ ἔχουν χάσει τὴν ἄγρια κι' αἰμοβόρα θοοιὰ τους. Ἐχουν πλημμυρίσει τώρα ἀπὸ

ἀνείπωτη καλωσύνη ! Τὰ χεῖλια του δὲν εἶναι πιά σφιγμένα σὰν πρὶν... Πάνω τους ἀνθίζει ἀγγελικὸ χαμόγελο !..

Ὁ Διαμάντης δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Πρωταί χαμένα :

— Μὰ τί γίνηκε λειπὸν ; Μήπως ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ Δύση καὶ νὰ βασιλεύει στὴν Ἀνατολή ;

Ὁ Ροδόλφος χαμογελάει. Τ' ἀποκρίνεται :

— Ὅπως τὸ εἶπες ἔγινε... Ὁ πόνος ποὺ δοκίμασε τὸ Κτῆνος, ξύπνησε μέσα του τὸν Ἀνθρώπο ! Ἐγὼ εἶμουν τὸ Κτῆνος κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα ὁ Ἀνθρώπος. Ἐίχατε δίκην γιὰ ὅσα μοῦ κάνατε !.. Ἦμουν πολὺ σκληρὸς γιὰ σὰς καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο !.. Κι' ἄλλα ἀκόμα, περισσότερα βασανιστήρια ἄξιζε νὰ πάθω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τ' ἀμέτρητα ἐγκλήματά μου !.. Μὴ φοβόσαστε λοιπόν... Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ θέλω νὰ γίνω ὁ καλύτερος φίλος καὶ προστάτης σας ! Φτάνει κι' ἐσεῖς νὰ τὸ θέλετε !.. Ποθῶ νὰ χαρίσω τὴ ζωὴ μου στοὺς δυστυχισμένους ! Νὰ ὑποφέρω κι' ἐγὼ μαζί τους !.. Τώρα νοιώθω πόσο λιὸ πολὺ ἄξιζει ὁ πόνος τῆς Καλωσύνης ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς Κακίας !

Ἀμέσως πετάει μὲ περιφρόνηση στὰ πόδια τοῦ Διαμάντη τὸ μαγεμμένο Χρυσὸ Σπαθὶ του.

Κανείς δὲν σκύβει νὰ τὸ πάρει. Μόνο κι' οἱ τέσσερες μαζί ἀγκαλιάζονται. Φιλιώνται μὲ δάκρυα στὰ μάτια ! Σὰν ἀληθινὰ ἀδελφία.

Ἀμέσως ὁ Διαμάντης σκύβει

κάτω. Σηκώνει τὸ παντοδύναμο Σπαθί. Τὸ φιλάει μὲ σεβασμό. Τὸ περνάει στὴ χρυσῇ θήκῃ πού κρέμμεται στὸ πλεῖρό τοῦ "Αρχοντα.

Ὁ Ροδόλφος ψιθυρίζει :

— Εὐχαριστῶ ! Ἄπ' αὐτὴ τῇ στιγμή δὲν θὰ κάνω χρῆση τοῦ Σπαθιοῦ μου, παρὰ μόνο γιὰ νὰ χτυπάω τὴν Καζία ! Γιὰ νὰ προστατεύω τὴν Καλωσύνη ! Ἐμπρὸς τώρα ! Πάμε πάνω στὰ σαλόνια τοῦ Πύργου. Πρέπει νὰ γιορτάσουμε, μαζί μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάσταση τῆς ψυχῆς μου ! Ὅπως Ἐκεῖνος ἀναστήθηκε ἀπ' τὴ Γῆ καὶ πέταξε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἔτσι κι' ἡ ψυχὴ μου ἀναστήθηκε ἀπ' τὸ βοῦρκο τῆς ἁμαρτίας καὶ πέταξε στὸν οὐρανὸ τῆς ἀγάπης !

Ψιθυρίζει κι' ὁ Ἀρσένης :

— Καὶ τὴ δική μου Ἀνάσταση πρέπει νὰ γιορτάσουμε !

Ὅμως κανένας δὲν τὸν ἀκούει.

Ὅλοι μαζί, ἀγκαλιασμένοι καὶ χαρούμενοι τώρα, ἀνεβαίνουν ἀργὰ στ' ἀτέλειωτα μαρμαρένια σκαλοπάτια.

Οἱ μουσικοὶ ξαναρχίζουν τοὺς χαρούμενους σκοποὺς τους. Οἱ χορευτρίες στριφογυρίζαν σὰν τρελλὲς πάνω στὸ γυαλιστερό πάτωμα... Πρόθυμοι οἱ ὑπηρετές στρώνουν πλούσιο πασχαλινὸ τραπέζι. Μὲ κόκκιν' αὐγὰ πού ἡ ἴδια ἡ Χρυσόαια ἔβαψε πρόχειρα μὲ παπαροῦνες. Ὅπως ἔκανε κάποτε κι' ἡ ἄμοιρη πεθερά της :

Ὁ "Αρχοντας Ροδόλφος φωνάζει ἐνθουσιασμένος :

— Φάτε πιέτε καὶ γλεντήστε !

Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο γλέντι πού γίνεται μέσα στὸν Πύργο μου !.. Ἄπ' ἐδῶ καὶ πέρα θὰ δώσω ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας ..

— Κι' ἐγὼ τὸ ἔλιο θὰ κάνω, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό ὁ Ἀρσένης — Κι' ἐγὼ ἤμουν κακὸς καὶ σκληρόκαρδος ὅπως ἐστὶν Ἀρχοντα Ροδόλφος !

Μὰ ὁ Χριστὸς μοῦ ἔστειλε ἕναν χρυσὸ Ἀηγιό. Αὐτὸς ἔκανε, σὲ μιὰ στιγμή μονάχα, νὰ πεθάνει ὁ παλὸς ἐαυτὸς μου... Στὴ θέση του νὰ γεννηθῇ ἕνας καινούργιος !

Σιγὰ-σιγὰ ἐξιστορεῖ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ὅτι τοῦ εἶχε συμβεῖ. Δὲν παραλείπει βέβαια ν' ἀναφέρει καὶ τὴ διαγωγή πού ἔδειξε τόσα χρόνια στὴ βασανισμένη Γαλιλά του.

Στὸ μεταξύ, ἡ χαρωπὴ μέρα τῆς Λαμπρῆς, ἔχει πὰ ξημερώσει...

Ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος σηκώνει τώρα τὸ ποτήρι του :

— Ἀγαπημένοι φίλοι !.. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ Θεὸ πού σὰς ἔστειλε κοντά μου... Σεῖς μὲ τραβήξατε ἀπ' τὸ βοῦρκο τῆς ἁμαρτίας πού ἤμουν βουτηγμένος μέχρι τώρα... Ὁ πόνος πού δοκίμασα ἀπὸ τὰ μαρτύρια, πού ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα ἐφευρεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους, καθάρισε τὴν καρδιά μου ἀπ' τὸ φαρμάκι τῆς Καζίας. Ἄνοιξε τὰ κλειστὰ μάτια μου γιὰ νὰ ἰδῶ τ' ἀστραφτερό φῶς τῆς Ἀλήθειας... Ἀπὸ σήμερα ἡ ζωὴ μου θ' ἀνήκει μονάχα στοὺς ἀδύνατους ! Στοὺς διατηχημένους !.. Ἡ

ψυχὴ μου δὲν θὰ νοιώθει παρὰ μόνο τὴ χαρὰ τῆς Καλωσύνης !
Ἡ καρδιά μου θ' ἀγκαλιάζει πάντα μὲ στοργὴ ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶναι, ἢ ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἄξια τοῦ Θεοῦ παιδιὰ ! Οἱ ἀμέτρητοι θησαυροὶ καὶ τὰ πλούτη μου θὰ μποῦν στὴ διάθεση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Σκοποῦ. Μὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φέρω σὲ τέλος τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο, πρέπει νὰ ᾄω πρῶτα τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ: "Ὑστερα καλοὺς κι' ἄξιους βοηθοὺς...

Γι' αὐτὸ δεχθῆτε νὰ μείνετε γιὰ πάντα στὸν Πύργου μου! Νὰ ἐργασθῆτε μαζί μου γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ Ἰδανικὸ .. θὰ γίνετε ἀδελφία καὶ συνεργάτες μου στὸ θεμέλιωμα τῆς Καλωσύνης...
Στὸ χτίσιμο τοῦ πανυψηλοῦ Πύργου τῆς Ἀγάπης ποὺ ἡ κορφὴ του θ' ἀγγίξει τὸν οὐράνιο θόλο.

Ἐνθουσιασμένοι ὁ Διαμάντης κι' ἡ Χρυσίνα ἀγκαλιάζουν καὶ φιλοῦν τὸν καλὸ Ἀρχοντα.

— Ναί !.. Εἴμαστε σύμφωνοι !
Θὰ μείνουμε κοντὰ σου ! Θὰ βοηθήσουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά· στὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου ἔργου !.. Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ εἴμαστε ἀδελφία !..
Γιατ' οἱ ψυχές μας ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα... Ὅθι ἔχουμε καὶ θ' ἀγωνισθοῦμε μαζί ὥσπου ἢ Ἀγάπῃ, ἢ Καλωσύνῃ κι' ἢ Συνεδίεψη τῶν ἀνθρώπων, νὰ γίνουν οἱ τρεῖς μεγάλες καὶ παντοδύναμες Βασίλισσες ἐνὸς χαρσμένου κι' εὐτυχισμένου Κόσμου !..

— Κι' ἐγὼ συμφωνῶ μαζί σας, φωνάζει χαρούμενος ὁ Ἀρσένης ποὺ τόση ὥρα παρακο-

λουθεῖ συλλογισμένος. Χωρὶς νὰ βγάξῃ λέξη.

— Μὰ γιατί παιδί μου εἶσαι σκεφτικός; τὸν ρωτᾷ ὁ Πατέρας του.

— Γιατὶ πρέπει, ὅσο μπορῶ πρὶ γρήγορα, νὰ τρέξω στὸ καλὺβάκι τῆς Γιαγιάς μου...

Ὁ Ἀρχοντας Ροδόλφος χαμογελάει :

— Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ στεναχωριέσαι καλὸ μου παιδί. Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ σοῦ ἐτοιμάσουν τὸ πρὶ γρήγορο ἀμάξι. Θὰ πᾶς νὰ τὴ φέρῃς... Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ ἔῃσῃ κι' ἡ ἅγια αὐτὴ γυναῖκα μαζί μας... Κάτι θὰ προσφέρει κι' αὐτὴ στὸ χτίσιμο τοῦ Πύργου τῆς Ἀγάπης. Εἶσαι σύμφωνος λοιπόν;

Ὁ Ἀρσένης ἀποκρίνεται :

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀρχοντα, γιὰ τὴ μεγάλη καλωσύνη σου ! Θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ φέρω τὴ Γιαγιά μου ἐδῶ... Μὰ τὸ Ἀμάξι σου δὲν τὸ χρειάζομαι !..

— Γιατὶ; Μήπως προτιμᾷς νὰ σοῦ δώσω ἓνα γρήγορο ἄτι;

— Οὐτε ἄτι. Σὲ τέτοια ταξίδια χρειάζεται κατὰ ἄλλο ! Πρὶ γρήγορο ἀκόμα !

Ἀμέσως φωνάζει τρεῖς φορές :

— Μποῖρ—φίης—ντάγκ !

Ὅτε τρία δευτερόλεπτα δὲν προσφαίνουν νὰ περάσουν. Ὁ τεράστιος χρυσὸς Ἀητός, μπαίνει πάλι ἀπ' τὸ μεγάλο ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ. Παρουσιάζεται μπροστὰ τους.

Ὁ Ἀρσένης τὸν παρακαλᾷ :

— Καλὲ μου Χρυσαστέ !.. Πήγαινέ με στὸ καλυβάκι τῆς ἀγαπημένης μου Γιαγιάς !

Ταυτόχρονα πηδαίει οβέλος

πάνω στη ράχη του Πουλιού.
Πιάνεται γερά απ' τὰ φτερά
του. Φωνάζει στο Ροδόλφο, στον
Πατέρα στη Μητέρα του :

— Γεια σας και χαράς σας !
"Αν ἀργήσω μὴν ἀνησυχήσετε...
Θά ψάχνω νὰ βρῶ τὴ Μαύρη
Κόττα !

Ὁ Χρυσάετος ξαναβγαίνει ἀπ'
τὸ παράθυρο. Ἀνοίγει τὶς φτε-
ροῦγες του πὺν λάμπαν ἐκτυ-
φλωτικά στὶς ἀκτίνες τοῦ λαμ-
πριάτικου πρωΐνου ἡλίου. Χάε-
ται σὲ λίγο πίσω ἀπ' ἓνα αἰθέ-
ριο χιονάτο συγνεφάκι ..

Ἡ Χρυσίνα σταυροκοπιέται.
Ψιθυρίζει :

— Στὸ καλὸ παιδάκι μου... Ὁ
Θεὸς μαζί σου !.

Ο ΔΡΑΣΕΝΗΣ ΚΙ' Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ

Κατάπληκτη ἡ καὶ μένῃ γρη-
οῦλα, μὲ τὴν ξαφνικὴ μεταμόρ-
φωση τοῦ ἐγγονοῦ της, δὲν ξέ-
ρει τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ δείξῃ τὴ
χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη της
στὸ Θεό.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 20

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἐκδόση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ δσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε. Σ. Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΝΑΧΡΑΝΤΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000